ZÁPAS O DUŠI 42

Půjčuj, rozmnožuj, rozšiřuj!

ŘÍJEN 1995

OBSAH

Lék pro lidskou duši 1
Evropa - ráj sekt 3
Svatyně okultismu 4
Proč lidé používají krystaly? 7
Rolling Stones 7
Děti jiného boha 10
Cesta k toleranci 11
Charakteristický znak moderní epochy 12
Milá maminko, milý tatínku 13
Požehnání 17
Jak se vyhnout nebezpečí 18
Trest smrti 22
Je Bůh? 24
Nevěřící Tomáš 29
Léta dozrávání 31
Mimořádné upozornění 31

LÉK PRO LIDSKOU DUŠI

Dnes se v rodině o životě příliš nemluví a často zde chybí životní filozofie. Generace dospělých se oddává materialismu a zůstává duchovně mrtvá. Ve snaze držet krok mnozí trpí pocity bezvýchodnosti, bezcennosti a nesmyslnosti celé existence. Lidé světsky neprůbojní a méně úspěšní propadají skepsi. Trpí staří, nemocní, neschopní, osamělí. Z různých důvodů nás opouštějí kamarádi a umírají přátelé. Trpí i ten, kdo má vše, ale nemá pro koho žít a nic jej nebaví. Nuda a vnitřní prázdnota je strašný nepřítel naší civilizace. Trpí člověk, který se bojí rizika, námahy, přílišného úsilí, starostí a bolesti. Jedni trpí nedostatkem, druzí nadbytkem. Místo plnosti života nacházejí prázdnotu.

Mladí lidé, kteří přicházejí na vysoké školy jsou milí, inteligentní, talentovaní, avšak tam, kde by měli mít duši, prý není nic! Úspěch a zdravá sebedůvěra nespočívá v inteligenci, kráse ani talentu. Čím více člověk uspokojuje smysly, tím větší dávky pocitu důležitosti potřebuje, ale vnitřní prázdnotu není čím zaplnit. Řada lidí je přesvědčena, že mohou být pány svého života, ale často zjistí v okamžiku, kdy jsou plně zodpovědni za chod svého života, že pocit štěstí a spokojenosti je ještě vzdálenější, než když se podřizovali jiným autoritám. Dokud za nás rozhodoval a životem nás postrkoval někdo jiný - rodiče, škola, zaměstnavatel nebo stát, mohli jsme nespokojenost a neúspěch ventilovat směrem k oné autoritě.

Dnes do našeho života zasahuje mnohem méně institucí. Protože máme svobodu rozhodovat sami za sebe, hledáme důvod špatného cítění sami v sobě a často jí vnímáme jako nemoc. Ti, kteří vzali opratě svého života do vlastních rukou, a přesto nenalezli

smysl života, hledají pomoc v ordinacích lékařů, na pohovkách psychiatrů a psychoanalytiků. Psychologie se zabývá duší člověka, ale ve skutečnosti studuje pouze lidské chování, protože duše žije nejen duševním, ale také duchovním životem, a ten psychologie odkojená evolučním myšlením nezná. Psycholog a léčitel nemocných duší, částečně nahrazuje úlohu duchovních. Může přinést částečnou úlevu, ale prázdnotu ducha neodstraní. Většinou jenom vyprázdní kapsu svého klienta. Mimo Boha a modlitbu není na duši jiný lék. Jen On zná duši člověka a může naplnit jeho potřeby a změnit jeho chování. Církev zanedbala duchovní péči a často nabízí jen mrtvé tradice a církevničinu. Většina lidí nezná moc modlitby ani pocit úlevy odpuštění. Písmo nás nabádá, abychom nemysleli jen na sebe:

- *Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Galatským 6:2)*

Psychologie a psychologové nemají lék na lidskou duši. Osvědčený lékař je Duch svatý, který nám dává porozumění vztahu mezi člověkem a Bohem. Ti, kdo si myslí, že psychologické problémy vyplývají z životního stresu, spěchu, nenaplněné touhy materiální i mezilidských vztahů, nepochopili podstatu lidské duše.

Znakem našich dnů je sobectví, utrpení, skepse a beznaděj. I celá řada křesťanů, kteří, ač se snaží žít křesťanským životem a jsou službě Bohu oddaní, cítí, že jejich křesťanský život je prázdný a nemá žádný skutečný cíl. Prožívají život, který postrádá ovoce a vnitřní spokojenost. Ten, kdo lidem nabídne dobré pocity, zázraky, zdraví, bohatství a prosperitu, to vše v atraktivním provedení, získá jejich duši, často na úkor biblické pravdy. Role a úloha církve ale nespočívá v tělesném ani duševním léčitelství. Církev, která ovlivňuje naše pocity na úkor biblického učení ukřižovaného Mesiáše, vychovává křesťany, kteří jsou závislí na vlastních emocích a prospěchu. Lékem pro tento svět nejsou naše pocity, ale moc Boží změnit a naplnit život Božím Slovem, které nás vede k vítěznému životu v Pánu Ježíši Kristu. Příčinou mnoha vnitřních problémů věřících i nevěřících je právě to, že nenalézají odpověď na otázku - Kdo jsme? Písmo nám napoví:

- *Nazval jsem vás **přáteli**, ... Já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, **abyste nesli ovoce** (Jan 15:15,16)*
- *A tak jste byli **osvobozeni od hříchu** a stali jste se **služebníky spravedlnosti** (Římanům 6:18)*
- *Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou **synové Boží**. (Římanům 8:14)*
- *A jsme-li děti, tedy i dědicové - **dědicové Boží, spoludědicové Kristovi**; (Římanům 8:17)*
- *Vy všichni jste přece skrze víru **syny Božími v Kristu Ježíši.** (Galatským 3:26)*
- *A tak už **nejsi otrok, nýbrž syn**, a když syn, tedy z moci boží i dědic. (Galatským 4:7)*
- *Milovaní, **v tomto světě jste cizinci** bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; (1. Petr 2:11)*
- ***Vy jste sůl země ... Vy jste světlo světa ...** (Matouš 5:13, 14)*
- *Těm pak, kteří ho přijali, a věří v jeho jméno, **dal moc stát se Božími dětmi**. (Jan 1:12)*

Místo aby se křesťan ptal: Kdo jsem a co pro mne Písmo znamená? - často se ptá: Co mi ta či ona církev dá?

Teprve v přítomnosti Pána Ježíše Krista se z duchovního sirotka stává Boží dítě. Abychom mohli žít jako Boží děti, musíme dovolit Kristu, aby byl Pánem celého našeho života. Teprve potom můžeme vidět sami sebe jako nové stvoření - Boží dítě. Náš vztah k Bohu a Písmu nejlépe odhalí stav našeho duševního a duchovního zdraví. Intimní vztah a znalost Boha je nutný základ k osobní svobodě a duchovní vyspělosti. Jedině pravá biblická teologie může být základem dobré psychologie. Té se nejlépe naučíme u svého Stvořitele. On prostupuje nejen celý vesmír, ale Jeho Duch svatý, pokud mu to dovolíme, bude sídlit v našem srdci. Nový život v Kristu řídí naši touhu dělat vše pro Boha, a ne pro sebe. Ne protože musíme či nesmíme, ale jen a jen proto, že chceme.

- kas -

Evangelium o věčném životě není pro ty, kteří si chtějí prodloužit život, nýbrž pro ty, kteří ho chtějí naplnit.

EVROPA - RÁJ SEKT

Současná Evropa je přímo rájem sekt. Duchovně strádající východní Evropa zatížená dědictvím ateismu podobně jako západní společnost, odchovaná materialistickým přístupem k životu, marně hledá smysl života. Spirituální tržiště senzací nabízí nové metody, jak využít a rozvinout své tvůrčí a fyzické schopnosti. Dobře organizované skupiny nenechávají nic náhodě.

Od roku 1965 zaplavuje západní knižní trh literatura zabývající se meditací, astrologií, telepatií, okultismem, mimosmyslovým vnímáním, východními náboženstvími, léčitelstvím a parapsychologií. Lidové léčitelství, okultismus, čarodějnictví, sexuální nezřízenost, seance, posedlost, démoni, horoskopy, virgule a věštění ovládly tisíce lidí. Jen u nás je například registrováno patnáct tisíc léčitelů v porovnání s 35 tisíci lékařů, kteří absolvovali lékařské fakulty. Zkuste porovnat náročnost studijní přípravy a jejich zodpovědnost k pacientům s odměnou, kterou za svou práci dostávají. Licenci k vykonávání léčitelského povolání naopak vydává bez odborných zkoušek živnostenský úřad.

Současný člověk hledá odpověď na duchovní prázdnotu a proto vzkvétá novodobé pohanství. Každoročně např. v Německu utratí lidé za prostředky k prohloubení vědomí a za okultní pomůcky (kyvadla, pyramidy, krystaly) desítky miliard marek. Své služby nabízí asi padesát tisíc věštců a jasnovidců. Tedy stejný počet "duchovních rádců", jako je souhrnný počet katolických a protestantských duchovních. To je velká konkurence, s kterou se musí vypořádat státem uznávaná a z církevních daní udržovaná církev. Falešná učení nových náboženských směrů přitahují miliony. Lež pomalu, ale jistě vytlačuje z vědomí lidí Boží pravdy. Duchovní dobrodruzi předkládají duchovně naivním davům klam. Ty je obdivují a bezmezně slouží lhářům, protože neznají Písmo.

Nalézt odpověď na otázku, proč tolik lidí podléhá falešnému učení, není obtížné. Zastaralá církev je terčem posměchu a je oprávněně obviňována z tmářství. Světská církev, ve snaze zavděčit se všem, podává nebiblický - homeopatický lék, který lze ztotožnit se stále se měnícím světonázorem. Mezi ty "pokročilé" patří některé "křesťanské" církve nabízející kurzy jógy, medi-

tace, studium reinkarnace, buddhismu, sakrální tance atd. Vakuum, které zanechává impotentní církev, šikovně vyplňují sekty a kulty.

Církev všeobecně zanedbává systematické studium Bible. Většina lidí má k církvi nedůvěru a je přesvědčena, že má dostatek přirozené inteligence, aby novodobým sektám nenaletěla. Věří, že snadno odhalí metody vymývání mozků, ale není tomu tak. Řada lidí je přesvědčena, že většina sekt vznikla v Americe, ale současná Evropa v mnohém Ameriku předčí. Je pravdou, že sekty, které k nám pronikají z Ameriky, jsou obvykle dobře finančně zajištěny, ale bylo by naivní předpokládat, že jsou jediné, které u nás působí. Nezapomínejme, že Amerika díky svému mládí nemá zdaleka tak vžitou okultní minulost a tak široké zázemí tajných společností jako Evropa. Dnešní možnosti šíření sektářského a okultního učení jsou nevídané. Metody sekt jsou propracované, vysoce účinné a způsobené škody nedozírné. Znalosti lidské psychiky jejich organizátorů jsou propracované na nejvyšší úrovni. Náhodně osloveným lidem nabízejí nezávazně testy osobnosti, možnosti slibující osobní zdokonalení, rozvoj osobnosti a zaručeně úspěšné metody podnikání.

Společným znamením mnoha sekt je ohlašování blízkého konce světa a proto nabízejí bezpečí uvnitř izolovaného společenství. To, že se svět nevyvíjí k lepšímu, ale "svíjí" k horšímu, pozoruje každý z nás. Touha po záchraně je přirozená, ale smutné je, že právě při záchranné akci mnozí přijdou o duši i o rozum. Sekty vyvolávají u svých členů psychickou závislost a své členy nejen finančně vykořisťují, ale často je úplně ožebračí a vyřadí ze společnosti. Tito lidé se nemají kam vrátit, i kdyby chtěli sektu opustit.

Nemalé nebezpečí hrozí také těm, kteří propadnou okultismu, meditacím a astrálnímu cestování. Jejich mysl může propadnout šílenství a nepomohou jim ani lékaři ani psychiatři.

Obrovský zájem o nové náboženské dění přináší své ovoce. Nadpřirozených úkazů stále přibývá. Množí se pozemská i kosmická poselství týkající se ekologické záchrany naší planety. Lidé snadno přijímají závan kdejakého větru, ale ať se nám to líbí nebo ne, země je odsouzena k zániku.

◆ *Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žárem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse. (2. Petr 3:9-15)*

-Použité informace 100+1 ZZ 22/94, 5/95, připravila - kas -

Bez Ježíše Krista je Bůh jen prázdným pojmem, do něhož si kdokoli může dosadit cokoli.

VSTUP DO SVATYNĚ OKULTISMU

Úspěšní autoři knih a filmoví producenti se nijak netají okultními kontakty. Zaplavili celý svět knihami a filmy o hvězdných válkách, mimozemských civilizacích, posedlostech ďáblem, démonech, médiích, a ovlivňují tak postoj diváků a čtenářů k tajemnu. Veselí, neškodní duchové a dinosauří rodinky baví děti i dospělé. Satanské kostely, rituály, oběti zvířat i lidí nejsou jen tajemným šuškáním pověrčivých. Bílou magii, osobní rádce, vizionářské sny a virgule používají nejen šarlatáni, ale i osoby vážených profesí. Lidé vyhledávají léčitele, kteří úspěšně určují diagnózy nemocných nadpřirozenými způsoby. Nám však zůstává ujištění:

- *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.* ***Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.*** *(Efezským 6:10)*

Mnoho spisovatelů a hudebníků prožívá zvláštní zkušenosti, obvykle mimo své tělo, a potom už jde všechno samo. Pomocí automatického psaní, jasnovidectví a mimosmyslového vnímání nebo pod vlivem telepatie vytváří řada autorů "své" dílo. Sami přiznávají, že pouze zapisují to, co jim někdo jiný "diktuje". Jeden z nejčtenějších a nejproduktivnějších autorů bestsellerů v Brazílii je Chico Xavier. Patří mezi nejslavnější média. Tvrdí, že skutečnými autory jeho knih jsou mrtví básníci a spisovatelé, kteří mu text diktují. Ke všemu ho inspirují duchové. Napsal téměř 400 knih různých žánrů od poezie přes historické romány až po vědecká a lékařská pojednání.

Okultní pozadí přiznávají nejen světské osobnosti, ale i samotní zakladatelé nových náboženských směrů. Na božský původ člověka se odvolává řada nových církví. Mnozí zakladatelé se vydávají za Ježíše Krista a oplývají prorockými dary. Církev sjednocení v čele s reverendem Moonem si vytkla za cíl sjednotit všechny křesťany, přičemž on sám musí dokončit to, co Ježíš Kristus na zemi nedokončil. Křesťanská věda, kterou založila Mary Baker Eddy, zase popírá existenci reality. Má za úkol vymýtit křesťanské "mýty", aby člověk dosáhl stejné mysli, jakou měl Ježíš Kristus. Mormoni nebo také Církev Ježíše Krista svatých posledních dnů (zakladatel Joseph Smith) věří, že i náš Bůh byl kdysi člověkem, takže každý Mormon má možnost dosáhnout božské dokonalosti a stát se vládcem planety. Ron Hubbard, zakladatel scientologie známé u nás jako dianetika, napsal řadu knih a propracoval geniální metodu ovládání jedinců i společnosti. Hubbard tvrdil, že osobně navštívil Venuši a dokonce dvakrát nebe. To se stalo v jeho předchozích životech před mnoha triliony let. Člověk je prý potomek nestvořených a nesmrtelných bohů a opakovaným převtělováním zapomíná na svůj božský původ. Následovníci, kteří chtějí dosáhnout nejvyšších stupňů, musí vniknout do vědomí svých minulých životů a podstoupit "auditing", což je forma testů, za které musí obětovat obrovské finanční částky nebo bezplatně pracovat. Této formě duševního a finančního vydírání se brání rodiny postižených i jednotlivé státy. Podle některých odborníků zabývajících se problematikou sekt je jen otázkou

času, kdy vzroste počet scientologů v naší zemi řádově na statisíce.

Vznikající nová náboženská společenství, sekty a novodobí proroci přinášejí důležitá poselství jednotlivcům, národům i celému lidstvu. Některé sekty mohou být obzvlášť nebezpečné. Na první pohled se může zdát, že jiné skupiny jsou i společenským přínosem. Jiné se stávají obětí svého vlastního plánu. Množí se případy terorizmu, hromadných vražd i sebevražd. Zkušenosti ostatních zemí a řada soudních sporů a vyšetřování by měla být dostatečným varováním zákonodárcům, ale nejsou.

Hovoříme o masovém vstupu do svatyní okultismu, které se skrývají pod rouškou parapsychologie, meditace, biotroniky, hypnózy i UFO-nů. Nezapomínejme na bohatou minulost okultismu v Evropě, přímo vzkvétajícího po první světové válce. Praha byla za Rudolfa II. střediskem alchymistů a okultních mistrů.. Evropané, puzení neviditelnou mocí, vytvářejí novou spojenou Evropu a čekají na vůdce třetího tisíciletí. Nezapomínejme na to, že národní socialismus fašistů nebyl nic jiného než duchovní revoluce, obdoba náboženského kultu. Árijství pocházelo z hinduismu a exekutivní orgány vystupovaly jako kněžstvo. Národ oslavoval svého vůdce jako nového spasitele, který nastolí tisíciletou říši. Ostatní světoví vůdci byli jen diváky. Optimista Chamberlain a neutrální Roosevelt pouze přihlíželi rostoucímu fanatismu. Hitler byl členem Thule společnosti. Ta měla úzké kontakty se společností Vril, která v Indii stále existuje a má miliony členů. Právě tato společnost měla řadu poboček v přednacistickém Německu. Souvislost mezi dnešními kulty a německým fašismem je očividná. Stojí za nimi totiž stejná moc a síla. To, že jsme popřeli vše duchovní, ještě neznamená, že kvůli nám přestalo existovat.
(Dave Hunt, The Cult Explosion, 228)

Člověk, který nevěnuje Bohu dostatek pozornosti, vydává sám sebe v nebezpečí, že Bůh dopustí, aby uvěřil falešným učitelům a velkým znamením. Tento obrovský podvod způsobí, že srdce a rozum odmítne Boží pravdu a varování. Není těžké si představit dech beroucí okamžik, kdy "mimozemšťané přistanou" na Zemi. Literatura a filmy posledních let nás na tuto událost dokonale připravily. Lidé očekávají, že přijde někdo z jiné planety či z jiného světa a vyřeší za nás všechny problémy. Tato kolosální událost může způsobit, že ateisté, agnostici, humanisté, hinduisté, muslimové, buddhisté, rádoby křesťané a další originální myslitelé a učedníci všeho možného zapomenou na to, co je vzájemně oddělovalo, a jednotně přijmou nové světové sjednocující náboženství z jiného světa.

V Německu věří v existenci mimozemšťanů celá polovina obyvatel, třetina jich věří v ufony, jen o něco méně lidí věří v možnost komunikace se záhrobím. Svědků, badatelů i zájemců o nadpřirozené dění stále přibývá. Mimozemšťané démonického původu mohou prohlásit, že právě oni v minulosti přinesli život na naši planetu. Snadno nás přesvědčí, že sledují náš vývoj a přišli nám ukázat lepší cestu. Právě oni naši civilizaci připraví na "kvantový skok" kupředu. Fantazii a spekulacím se meze nekladou. Vlády pověřují vědce i armádu zkoumáním a aplikací mimosmyslové komunikace. Vzniká řada vědeckých pracovišť, programů, vojenských projektů a různých výzkumů. Jedni pracují tajně, druzí se nechávají obdivovat veřejně.

Všichni jsou řízeni stejným mistrem, který jim našeptává, že budou jako bůh a právě on jim otevře oči. Satan zápasí o mysl člověka, ale **Bůh** si namlouvá naše srdce. Svojí láskou Pán Ježíš Kristus vyhrál na kříži zápas o naši duši.

- *A hle, z úst draka i z úst dravé šelmy a z úst lživého proroka vystoupili tři nečistí duchové, podobní ropuchám. Jsou to duchové ďábelští, kteří činí zázračná znamení. Vyšli ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji v rozhodující den všemohoucího Boha. "Hle, přicházím nečekaně jako zloděj! Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!" (Zjevení 16:13-15)*

Boží novina spásy je tak jednoduchá a nenáročná, že ji většina lidí není schopna přijmout. To však nikoho nezbavuje osobní zodpovědnosti za rozhodnutí, čemu nebo komu nakonec člověk uvěří. Úzká cesta ke spáse nevede přes exkluzivní skupinu vyvolených, ani širokou cestou jednotné církve, ale pouze skrze Pána Ježíše Krista. Bůh k sobě nikoho násilím nepřipoutá. Smutnou skutečností zůstává, že málokdo pečlivě zkoumá to, co říká Písmo. Tělo se žene za větrem, zatímco duše pohodlně podřimuje v duchovní bídě nevědomosti. Samotní křesťané místo zkoumání hledají kdejakou zkratku. Do církve se vloudila řada nebiblických tradic, zvyků a učení. Ve snaze sbližovat protichůdné názory vedeme dialog s nekřesťanským světem o věcech křesťanské víry a podceňujeme nebezpečí, které nám hrozí. "Tolerance a snášenlivost" k jiným názorům často není nic jiného než vlastní lhostejnost. Křesťan nemůže přijímat učení, které je v přímém rozporu s Božím slovem. Ten, kdo popírá Božství Ježíše Krista, třeba i ve jménu společného otce Abraháma, je duch Antikrista. Ten od počátku světa sleduje stejný cíl. Chce zničit duši člověka. Písmo hovoří o posledních dnech a varuje nás:

- ***Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést** Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině. Sami přece dobře víte, že **den Páně přijde jako přichází zloděj v noci.** ... Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž **bděme a buďme střízliví. ... Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě.** (1. Tesalonickým 5:1-2,6,21)*

- kas -

PROČ LIDÉ POUŽÍVAJÍ KRYSTALY?

Lidé, kteří se zabývají učením Nového věku, věří, že neosobní bůh existuje jako energie, která rozechvívá vibrace celého vesmíru. Jestliže chce člověk být v harmonickém souzvuku s touto energií, může prostřednictvím určitých objektů "naladit" sám sebe na stejné vibrace s bohem. Tuto skutečnost může názorně ilustrovat známá televizní reklama, kde nejvyšší tóny hlasivek zpěváka rozechvějí zvukové vlny tak, že tenká stěna skleniček exploduje.

Stoupenci nového věku věří, že krystaly vyzařují energii podobným způsobem a mohou "naladit" naše osobní cítění na stejnou frekvenci, jako jsou boží vibrace. Prostřednictvím meditace, přítomnosti a doteku s krystaly má být uvolněna energie, která způsobí, že se člověk cítí lépe. Hlavní způsob, jak tuto energii uvolnit, je takzvané zaostření nebo usměrnění krystalové energie k určitým účelům, jako je psychické uzdravení, spojení s duchy nebo vyvi-

nutí vyšší hladiny vědomí a psychické síly. Ve skutečnosti je novověké užívání krystalů moderní ekvivalent toho, s čím se setkávali misionáři v okultních a pohanských společnostech, které běžně používaly magické přívěsky, amulety a další okultní pomůcky, jejichž prostřednictvím aktivizovali nadpřirozené síly pro ochranné nebo zlé účely. Tyto předměty samy o sobě nemají žádnou moc. Jsou-li však používány k okultním úkonům (proutkařství, Quija deska, karty a hůlky), mohou se stát nástrojem, skrze nějž může osoba propadnout okultním silám.

- John Ankenberg -

První pomoc nám musí poskytnout člověk - poslední pomoc nám může poskytnout pouze Bůh.

ROLLING STONES

První srpnovou sobotu navštívil Prahu snad rekordní počet zájezdů a turistů. Stačilo sledovat dav návštěvníků. Většina z nich směřovala na Strahovský stadión. I ten, kdo nenavštěvuje rockové koncerty slavných hvězd pravidelně, mohl pozorovat leccos zajímavého. Že šlo o skutečně mimořádnou událost potvrzuje i to, že se jí účastnil i náš pan prezident Havel a spolu s ním víc než sto třicet tisíc diváků a návštěvníků z celé Evropy.

Kde jsou Pražané?

Odpoledne jsme se pohybovali ve směru toku davů, přes Pražský hrad. Tam jsme rozpačitě okukovali přírůstek na nádvoří za Svatovítským chrámem. Vyrostla nám tam taková kamenná pyramidka. Zvláštní anonymní samorost složený ze tří částí. Návštěvník neví, zda se jedná o umělecké dílo, či balvany vykopané při úpravách chrámového nádvoří. O pár kroků dál jsme se zastavili v Národní galerii. Ve druhém poschodí nás oslovila paní, která na návštěvníky dohlíží. Byla celá potěšená, že slyší češtinu. Dali jsme se do řeči a dozvěděli jsme se mnoho zajímavého. Nejen jak z Národní galerie mizí různá slavná díla v restitucích, nebo v depozitáři muzea moderního umění ve stále nedokončeném Veletržním paláci, ale i některé pikantnosti o restitučních nárocích různých církevních řádů. O takových maličkostech nejsou veřejnost ani zahraniční návštěvníci informováni. Ke svému údivu marně shánějí některé obrazy i studenti vysokých uměleckých škol, kteří mají zadané diplomové práce. Ona dobrá paní, která Národní galerii skutečně miluje, byla znepokojena nejen současným stavem galerie, ale především návštěvností domácích. Naši lidé do Národní galerie, ale ani na jiná kulturní místa prostě nechodí.

Jsme v Zemi české

Hladoví a žízniví turisté zaplňovali kdejakou hospůdku a stánkaři měli svůj den. Čeština byla slyšet jen tu a tam. Čím víc jsme se blížili k Strahovu a jak nabýval dav na mohutnosti, přibývalo i odpadků. Právě to, že nebyly průběžně odklízeny, nasvědčovalo, že jsme v zemi české.

Netypičtí fanoušci

Pořadatelé a policie přicházející fanoušky zběžně prohlédla. Tribuny se postupně zaplňovaly od středu do bočních křídel. Vnitřní plocha patřila mládeži. Kdo očekával pankáče a skinheady, byl zklamán. Nevím, co je odradilo, zda to byla cena vstupenek nebo to, že Rolling Stones a slogan -

aspiranti na nesmrtelnost - prozrazuje, že ani jejich příznivci nejsou již nejmladší. Na tribunách seděli většinou normálně vypadající prázdninoví turisté všeho věku. Čekací dobu trávili družnou konverzací, pojídáním všeho možného, a to zapíjeli vodou, colou a v mírném množství pivem. Nikdo nebyl opilý. Nekonalo se výtržnictví, až na incident mimo stadión. Na tribunách vládlo přirozené veselí vlnících se řad diváků, které nám pomáhalo udržovat ve formě sedací partie. Nemohu hovořit za celý stadión, ale ta část, kde jsme seděli mezi samými Němci, kde jen tu a tam posedával nějaký domorodec či Slovan, mohla být klidně čekajícím davem na evangelizaci Billy Grahama.

V podvědomí máme zakořeněno, že "slušní" lidé na rockové koncerty moc nechodí, ale všechno je jinak. "Slušní" lidé jsou přesvědčeni, že nápravu potřebují jenom hříšníci, ale neuvědomují si, že obnovu potřebujeme všichni. Proto bude peklo plné "slušných" lidí a nebe bude plné hříšníků, kteří volali ke Kristovu kříži o pomoc.

Mnoho a málo

Skoro tříhodinové čekání jsme si krátili různými výpočty o lidech, které jsme měli před sebou jako na dlani. Nestává se často, aby bylo pohromadě 130 tisíc diváků. Kdyby se zaplnila i oddělená tribuna, mohli bychom číslo zaokrouhlit na 200 tisíc. Všichni si dovedeme představit pětinu, desetinu i desetinásobek z 200 tisíců. Desetina, to je menší město, desetinásobek je pětina velikosti České republiky. Na padesát Strahovů by se vešla celá naše republika. Na světě máme necelých šest miliard lidí; ti by zaplnili asi 30 000 Strahovů, které by se pohodlně vešly do čtverce 90 x 90 kilometrů. Potom i miliardy lidí převedené na počet Strahovských stadiónů se nezdají být tak děsivé.

Napadala nás různá srovnání. Na kolik Strahovů by se vešli všichni padlí Američané ve 2. světové válce, zlikvidovaní Rusové během míru v komunismu, nebo zplynovaní Židé v koncentrácích. Všichni jsme vcházeli na stadión přímo ukázkově úzkou branou, po jednom na široké prostranství stadiónu, ale nikdo nás neodsuzoval k životu nebo k smrti. Kolem nás bylo mnoho slušných lidí a člověk se neubránil biblickému pomyšlení, jak málo hříšníků projde nebeskou branou do věčného života. Co je to biblicky mnoho a málo; jak najít věčný život? Písmo nám napoví:

- *Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. (Matouš 7:13-14)*

Zeď nářků

Ne, nemám na mysli tu v Jeruzalémě, ale tu, která oddělovala pódium od zadní části stadionu. Po stranách stály řady záchodků a před nimi se tísnily dlouhé řady. Ty, které potřeba prostě přemohla, se postavili čelem ke zdi, sklonili hlavu a místo modliteb močili před zraky plných tribun.

Světlo a světlonoš

Velkolepá stavba pódia za denního světla mohla znázorňovat ledacos. Její výška a kovová konstrukce připomínala něco z vnitřností menšího mrakodrapu. Na bocích stály dva vysoké válce, mezi kterými byla obrovská obrazovka a uprostřed se tyčilo oblé, článkovité rameno, jako obrovský krk dinosaura.

Na jeho vrcholu byla plochá diskovitá kabina podobná těm, které vídáme na vyhlídkových věžích. Až do okamžiku zahájení stála před diváky vysoká šedivá nic neříkající konstrukce, podobná moderní budově.

Když dospěla chvíle čekání svého vrcholu, v první chvíli člověk málem oněměl úžasem. Světelné efekty byly skvělé. Hvězda večera přivítala diváky slovy: "Vitam vas na Voodoo launge". Jak se barvy proměňovaly, navozovaly naprosto odlišnou atmosféru. Na několika místech vyšlehly plameny, vyvalil se dým. Velkolepá konstrukce rázem ožila. Zeleně světélkující rameno se stalo tělem hada a z očí a tlamy začaly šlehat světelné paprsky a oheň. Hra barev byla oslňující; barvy se proměňovaly a záře osvětlovala různá místa a části pódia i diváků. Stříbrná připomínala start kosmických raket do vesmíru. Na obrazovce se střídaly záběry zpěváků, hudebníků i jejich nástrojů. Chvílemi se na obrazovce proměňovaly a prolínaly srdce a kříže. Silueta ženského těla a těla s ohonem se vlnila do rytmu. Kdo byl pánem večera, není obtížné určit.

◆ *A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zjevení Janovo 12:9)*

Úroda zbělela ke žni

Mnohobarevná světla vyzařovala pocit radosti, štěstí, veselí karnevalu a oslnivosti Las Vegas. Rudá barva připomínala peklo a zlatá, ta snad byla nejkrásnější. Osvětlovala obrovskou plochu zvednutých rukou diváků na ploše stadionu, které se vlnily stejně jako zralé, sluncem prozářené klasy obilí. V té chvíli jako by ožily biblické verše:

◆ *... Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete." (Jan 4:35-38)*

Při troše romantické hudby byli diváci naměkko a rozsvěcovali plamínky zapalovačů a prskavek. Když člověk trošku přimhouřil oči, zdálo se, že vidí město veliké. Platí-li, že *jeden rozsévá a druhý žne*, zbývá si odpovědět na otázku, kdo sklidí úrodu? Bůh nikoho z nás neurčil do role diváků, ale dělníků.

◆ *Řekl jim: "Žeň je mnohá a dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. (Lukáš 10:2-3)*

Rolled stone

Ne, neřádí tiskařský šotek ani nejde o jazykovou chybu. Podobnost významu slov Rolling Stones v názvu hudební skupiny a *"rolled away stone" (odvalený kámen)* není čistě náhodná. Bible hovoří o mnoha kamenech. Nejdůležitější z nich je kámen úhelný, jímž je náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus. Další kámen, který je pro křesťany důležitý, uzavíral hrob Pána Ježíše Krista.

◆ *Ale když vzhlédly, viděly (ženy), že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl*

ukřižován. Byl vzkříšen, není zde."
(Marek 16:4-6)

Rockové skupiny často zaměňují, překrucují a přivlastňují si Boží slova pravdy. Například nahrávací společnost Rolling Stones nese název The Virgin - Panna. Nezáleží na tom, zda Rolling Stones propagují okultní myšlenky z přesvědčení nebo jen z obchodních důvodů. Dělají reklamu Satanu a on přijme jakýkoliv druh reklamy; té kruté a šokující, ale i té umírněné a esteticky přitažlivé.

- kas -

Zájemcům o toto téma doporučujeme knihu Ulricha Bäumera "*Chceme jen Tvoji duši*", která odpovídá na otázky, které souvisejí s rockovou scénou, okultismem a odhaluje fakta a souvislosti. Vydalo nakladatelství LOGOS.

DĚTI JINÉHO BOHA

Až do nedávna se všichni, kdo se chtěli povznést do vyšších rovin vědomí, museli spokojit s vedením a učením místních jogínů, guruů a duchovních rádců. Dnes, pokud chtějí znát svoji budoucnost, místo odříkávání manter a věštění, se mohou napojit na kosmický intener. Stačí vyvolat 1-900-FORETELL a za poplatek 3 dolarů za minutu se otevírá celá nová budoucnost. Svatyně Nového věku jsou napojeny na informační superdálnici.

Podle Share International, časopis, který vychází v asociaci s Veřejnými informacemi Spojených národů mistři vyššího umění meditace (the "Ascended Masters") se masově vracejí na zemi poprvé od dob prehistorické Atlantidy, aby pracovali mezi lidstvem. Monte Leach, editor "Share International", řekl v rozhovoru pro The New American (20. února 1995) že "Pán všech pánů, učitel andělů a lidstva žije dnes mezi námi." ("The Master of all the Masters and Teacher alike of angels and men is alive and among men today.")

Co to znamená? To, že démonické síly, které byly Bohem rozprášeny v Babylónu, se v současné době opět sjednocují. Tito vyšší mistři dnes ovládají a kontrolují démonické síly říše zla. Jeden z nich, podle vnitřních písemných informační zdrojů zasvěcených, je Satan sám.

◆ *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.*
(Efezským 6:10-13)

- Children of a lesser God -

CESTA KE KŘESŤANSKÉ TOLERANCI

Tento rok OSN vyhlásila rokem tolerance. Je to slovo, kterému mnozí nerozumějí, nebo mu rozumějí špatně. Pokusím se vysvětlit tuto dobrou vlastnost ve světle Kristova evangelia podle jeho osobního příkladu. Tolerance ve světle Písma znamená respektovat lidskou důstojnost a hodnotu každého člověka pod zorným úhlem věčnosti. A to bez rozdílu pohlaví, rasy nebo náboženské či politické příslušnosti. Neznamená to jenom nechat žít, ale i pomáhat žít. Slovo tolerance pochází z latinského "**tolerare**", což znamená snášet, nést břemeno. Ježíš Kristus žil

v tomto duchu a k podobnému životu zavazuje i ty, kdo mu věří. V jeho očích byl drahý každý člověk, protože obětoval svůj život za všechny a respektoval důstojnost a jedinečnost každého člověka. S ženou Samaritánkou jednal tak jako s jinými ženami a stejně tak i s jejími soukmenovci přesto, že Židé jimi oficiálně pohrdali. Pravověrný Žid by se Samaritánem nejedl, ani nemluvil. Ti "nejortodoxnější" dokonce obcházeli Samaří velkou oklikou, aby se neposkvrnili (Jan 4:9 a 4:39-41). Ale pozor, Ježíšova tolerance patřila člověku jako Božímu stvoření, ne jeho hříchům a omylům. Lež a pokrytectví Pán Ježíš netoleroval nikdy. Nositelům pokrytectví, zákoníkům a farizejům, řekl:

- *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, co chtějí vejít. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Vyjídáte domy vdov pod záminkou dlouhých modliteb, proto vás postihne tím přísnější soud. (Mt 23,13-14)*

Pravé křesťanství vede k pravému lidství, sociální spravedlnosti i toleranci, netoleruje hřích ani zlo v jakékoliv podobě. Opakem tolerance je stranickost. Každá stranickost je netolerantní a radikální stranickost je dokonce nebezpečná. Může vést k nenávisti a v konečném důsledku ke zločinnosti.

Toleranci se nelze naučit ze dne na den. Nezrodila se sama po pádu jediné, netolerantní, všemocné strany, která si dělala nárok na těla i duše našich občanů. Tolerantními se nerodíme, ale postupně se jimi stáváme, a to do té míry, do jaké následujeme ve víře Pána Ježíše Krista a necháme se vést Jeho Duchem. Toleranci je třeba se učit již od dětství slovem i příkladem. Není to lehké, ale je to možné. Každý upřímný křesťan by měl v tomto směru něco udělat. Ale kde začít, když jsme od základu netolerantní? Považovat netolerantnost za hřích, jak ji tvrdě odsoudil Pán Ježíš. Zákoníci a farizejové ve své době považovali sebe za jediné nositele pravdy a ostatními pyšně pohrdali. Nárokovali si právo soudit druhé a největšího nositele tolerance Ježíše Krista dali popravit. Přemýšlejme o tom a správně rozsuzujme. Prosme Pána Boha, aby nám dal milost k pravé křesťanské toleranci v rodině, na pracovišti i ve veřejném životě. A to ve smyslu slov apoštola Pavla, který napsal:

- "*...v ničem se nedejte ovládat ctižádostí a ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího sebe.*" *(F 2:3)*

Podle zkušeností a mého přesvědčení se v těchto slovech ukazuje cesta ke křesťanské toleranci a duchovní obrodě národa.

- František Ciesar -

CHARAKTERISTICKÝ ZNAK MODERNÍ EPOCHY

Každý se snad rád naučí klást vedle sebe různá dílčí stanoviska a přátelsky je doplňovat, když jsou mínění podobná. Dialog se stává opravdu nesnadným, až když rozdíly v míněních začnou vystupovat nápadněji. Lze vůbec ještě vést dialog, když jsou názory zúčastněných dokonce protikladné? Není to krach dialogu? ... Někteří se dialogu obávají proto, že se bojí dát všanc své vidění skutečnosti. Nechtějí riskovat, že budou muset něco korigovat na svém přesvědčení, něčeho se vzdát a něčím své poznatky doplnit. Mají vyhrocené vědomí odpovědnosti za svěřené hodnoty, nebo se bojí, že

by ztratili svou totožnost. Jiní jsou třeba jen obyčejně nedůvěřiví a připisují jinak smýšlejícím lidem kdejakou špatnost. Za vším hned vidí intriky nepřátel a tajemná spiknutí. Někteří křesťané si dokonce zvykli na to, že církev byla vytlačena do jakéhosi ghetta, a téměř si v tom libují. Zabydleli se ve věži ze slonoviny, do které je odpůrci uzavřeli. Je ale ještě jeden zvláštní druh odpůrců dialogu. Jsou nedialogičtí, protože jsou nadmíru tolerantní. Jsou to ti, kdo rádi dopřejí jiným jejich mínění a chtějí od ostatních, aby jim dali pokoj. Řídí se heslem: **Žít a nechat žít.** Táží se, proč by si každý nemohl nechat své mínění. Ať každý vypráví svůj příběh. Snaha kterýchkoli dvou či více stran o shodu je jim podezřelá, protože to prý vždy zavání totalitou. **Zatímco netolerantní odpůrci dialogu berou někdy až příliš vážně, názory své i jiných, jeho liberální kritici neberou vážně nic, ani sebe, ale ani druhé. Když však na žádné formulaci koneckonců nezáleží, je tolerance nadmíru snadná. Lhostejnost maskovaná za respekt k jiným míněním je charakteristický znak moderní epochy.**

- Odilo Ivan Štampach O.P.
"Život, duch a všechno"

MILÁ MAMINKO, MILÝ TATÍNKU,

jistě se ptáte, kdo vás tak oslovuje, ale to se dozvíte o pár řádků dále. Před lety se každý z nás, dnešních rodičů, rozhodoval o společné cestě životem. Jistě na ty chvíle vzpomínáte s trochou nostalgie, jako ostatně každý z nás, kdo jsme do manželství vstoupili a později drželi v náručí děťátko naší lásky.

Od té doby se mnohé změnilo, děti rostly a dospívaly nám před očima. Všichni jsme si přáli dát jim co nejvíce lásky. Jistě jsme ve svém osobním životě mnoho obětovali, abychom dětem poskytli to nejlepší. Některé byly poslušné a snaživé. Jiné poslušností ani snaživostí nevynikaly. Podobně ani naše předsevzetí, lásky a manželství se někdy nevydařily tak, jak jsme si je představovali. Nastala i životní zklamání. To vše se stalo součástí života našich dětí.

V našem okolí přibývá konfliktů, katastrof a násilí. Někteří lidé přestávají rozumět světu i životu. Ptáme se proč stoupá právě mezi světsky úspěšnými užívání drog a alkoholu? Jak je možné, že kriminalita dětí a mládeže roste? Děti vzdorují, mladí chtějí jiný svět, který jim naše společnost nedovede dát. Jistě i vy se občas zamýšlíte nad tím, jaký je smysl života a někteří z vás pozorujete své děti a nechápete, co se to s nimi stalo. Nerozumíte jejich životním volbám a nechápete jejich stupnici hodnot.

I my, kdo píšeme tento dopis, patříme ke generaci, která prožila konec 2. světové války, znárodnění, kolektivizaci, sovětskou okupaci, emigraci, normalizaci, sametovou revoluci a rozdělení republiky. Jistě vás v této chvíli napadne, co mají společného naše děti s nějakými emigranty? Dovolte nám, pisatelům tohoto dopisu, abychom vstoupili do vašeho života a podělili se s vámi o vlastní zkušenosti, které zasáhly do našeho života i rodiny.

To první, co máme společné s vašimi dětmi, je víra v Boha. V roce 1969 jsme odcházeli z Československa jako ateisté, v roce 1979 jsme v Americe uvěřili a v roce 1991 jsme přišli do země svého původu jako misionáři.

Chceme vám povědět o tom, co to znamená přijmout víru v Pána Ježíše Krista, ne jako dítě nebo nedospělý člověk, ale jako zralý, světsky vzdělaný člověk, který jednoho dne ukončí profesionální kariéru, odejde z dobře placeného místa inženýra v americké olejářské společnosti, znovu opustí svůj pohodlný, funkční a krásný domov, a po více než dvaceti letech života ve světě plném příležitostí a poznání přijde zpět do České republiky, aby zvěstoval Boží bláznovskou zvěst všem kdo mají o Bohu pochybnosti, i těm, kteří zdvihají svoji zaťatou pěst vzhůru k nebi a obviňují Pána Boha z utrpení, válek a lidského neštěstí. Každý z vás určitě někdy slyšel nebo i sám řekl něco v tomto smyslu: "***...kdyby nějaký Pán Bůh byl, jistě by na Zemi nedopustil to, co kolem sebe vidíme.***"

Trápení, bolest a smrt provází lidi celého světa. Věřte, i vaše děti trpí tím, že maminka nebo tatínek nemají zájem nebo nechtějí vyslechnout nově objevené poznání. Na rozdíl od nevěřících, vaše děti pochopily proč je na světě utrpení, nemoci, smrt a zlo. Vaše děti věří, že přijde den, kdy to vše skončí. Vaše děti věří, že mají před sebou věčný život, kde

◆ ***... Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." ... "Já jsem Alfa a Omega (Bůh), počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem. (Zjevení 21:3-4, 6-7)***

Vaše děti pochopily a přijaly Boží vůli pro každého, abychom se stali Božími dětmi a našli cestu, která by nás z temnoty světa vyvedla. Stejně jako vy, tak i Bůh touží po lásce člověka, po tom nejkrásnějším co mezi rodičem a dítětem může být. Málokdo si uvědomuje, že nepatříme sami sobě. Naše bytí, naše schopnosti, naše úspěchy, naše zdraví, naše děti - to vše je nám pouze shůry propůjčeno. Nikdo z nás si do tohoto světa nic nepřinesl a nic si neodnese. Jediné, co je trvalé a co si každý z nás může přivlastnit a není síly, která by nás o tento poklad připravila, je přijetí Boží milosti skrze zástupnou smrt Pána Ježíše Krista za náš hřích. Ježíšova krev smyla naše viny a znovu vše uvádí do původního dokonalého vztahu.

◆ ***Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.*** *(Genesis 1:31)*

Kdo z nás by se rád neohlédl za svým životem a nepřál si totéž? Z pozice rodičů (my sami máme dva dospělé syny a navzájem nás dělí oceán a celý americký kontinent) rozumíme vaší jistě oprávněné starosti, čemu nebo spíše komu to vaše dítě uvěřilo. S řadou z vašich dětí jsme prožili tři letní konference Studentů pro Krista. Jsme Pánu Bohu vděčni, že nám dopřál chvíle s mládeží místo našich dětí. Některé tváře jsou pro nás obzvláště vzácné, blízké a milé. Chtěli bychom vám touto cestou poděkovat, že jste vychovali krásné mladé lidi, kteří projevují tolik lásky a přátelství. Vaše děti se nedaly na scestí, které vede do záhuby, ale na úzkou cestu, která vede ke spáse. Pohledy a slova dětí, které nejsou lhostejné a svoje rodiče milují, nás zavazují. Netoužíte také po tom, aby i vám svoji lásku a náklonnost prokazovaly nejen vlastní děti, ale i jiní lidé?

V Boží rodině není ani jeden člověk zbytečný. Chtěli bychom vás ujistit, že se nesnažíme (sbory křesťanů ani organizace Studentů pro Krista) vaše děti odloudit, naopak. Jen Bůh může naplnit, co bylo prázdné, zahojit, co bylo nemocné, očistit, co bylo špinavé. Děti patří nejdříve Bohu, pak rodičům, nikdy ne naopak. Bůh svěřil děti do výchovy rodičů za jediným účelem: aby je naučili lásce k Bohu. Pokud se tak nestalo, Bůh dal hledajícím dětem duchovní "rodinu", která jim ukazuje cestu. Bůh sjednocuje, co si bylo navzájem cizí, jen On může sjednotit vás a vaše děti k nepoznané radosti a blízkosti. Pán Ježíš Kristus stál před podobnou otázkou rodinných vztahů:

- *On však odpověděl: "Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?" (Ježíš dobře věděl, kdo je jeho fyzická matka a bratři.) Ukázal na své učedníky a řekl:* ***"Hle moje matka a moji bratři. Neboť kdo činí vůli mého Otce na nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka."***
  (Matouš 12:48-50)

Protože vám i nám jsou vlastní děti téměř to nejdražší, co na tomto světě máme, dovolte nám několik slov vysvětlení, co se s vašimi dětmi stalo a komu uvěřili. Jistě jste si u svých dětí všimli mnoha změn. Věřte, že vaše děti, i když si v tomto okamžiku možná nerozumíte nejlépe, se za vás modlí, za vás prosí a zachovávávají k vám úctu a lásku. Bible popisuje lásku následovně:

- *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.*
  (1. Korintským 13:4-8)

Pokud jste nenašli lásku, o které hovoří Bible, poznáte, že i vám má Bůh co nabídnout. V životě nezáleží na datu narození. Někdo smýšlí jako nerozumné dítě, i když má na hlavě šediny. Bůh nás všechny vybízí, abychom se narodili znovu, ne tělesně, ale duchovně. Vaše děti vám mohou pomoci.

- *... Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem co je dětinské. Nyní vidím jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje a láska - ale největší z té trojice je láska. (1. Korintským 13:11-13)*

Není v našich silách, abychom zákon lásky naplnili. Potřebujeme k tomu pomoc shora a vaše děti ví, kde pomoc hledat.

- *... Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi neprospěje.*
  (1. Korintským 13:2-3)

V prvním roce jsme mluvili ke studentům s přáním, abychom jim pomohli odbourat veškeré pochybnosti, které souvisejí s vírou v Pána Boha a s jejich univerzitním vzděláním. V druhém roce jsme se snažili budovat nejen jejich vědomosti týkající se vědy a víry, ale i mezilidské vztahy. Viděli jsme první páry mladých, jejich sňatky a narození potomků. Ano, i mladým končí doba

svobody a nezávislosti. Během třetího setkání jsme viděli rostoucí skupinu rodin s dětmi - hnutí Studenti pro Krista se nám před očima mění. Další přirozený krok vývoje budou nové sbory, které tito mladí založí.

První rok za námi přišla dívka s ustaranou tváří a říkala: ***"Můj tatínek si celou Bibli a Pána Boha vysvětluje "logicky" a na každé biblické tvrzení má odpověď, s kterou si nevím rady."*** Společně jsme se s touto dívkou modlili a z této otázky vznikl článek do časopisu Zápas o Duši **"A co ti, kdo nikdy neslyšeli?"** Možná, že i vás od víry v Pána Boha odrazuje podobný problém. Chcete-li znát odpověď na tuto otázku, napište nám.

Vloni za námi přišel další student a řekl: ***"Chtěl bych, abyste věděli, že se za Vás modlím. Mám vaši fotku a to mi připomínalo, že bych se měl za vás modlit, ale nevěděl jsem jak. Potom jsem začal děkovat Pánu Bohu za vaši práci, kterou u nás v republice a mezi námi studenty děláte. Ale teď se modlím usilovně a pravidelně, abyste dosáhli naše rodiče. Vy i naši rodiče jste stejného věku. Oni potřebují své vrstevníky, aby jim o Pánu a naší víře v něho pověděl někdo, kdo jim je rovný."***

Věřte, byla to slova, která zavazují a vyzývají. Abychom ještě zdůraznili starostlivost vašich dětí, že nejsou upřeny pouze na sebe, na svoji víru, na své kamarády a rodiče, ale že z jejich srdcí promlouvá širší zájem, citujeme slova třetího studenta, který nám napsal:

"Uvěřit jako vysokoškolák není snadné. V tomto věku obyčejně máme svůj světonázor ustálený. Je zapotřebí pracovat již se středoškoláky."

Pokud se tak stane, sami středoškoláci přijdou na to, že víru a Boží slovo potřebují ještě mladší studenti. A víte, kdo ji potřebuje nejvíc? Malé děti. Děti potřebují od narození, aby je rodiče vychovávali k lásce, úctě a poslušnosti k Pánu Bohu a rodičům. Láska, úcta k životu a poslušnost je bude provázet po celý život. To je jediný způsob, jak s Boží pomocí dokážeme, abychom měli pěkné a naplněné manželství, aby děti prožívaly spokojené a krásné dětství v bezpečném přístavu rodiny, aby mladí studovali a připravovali se nejen na svá povolání, ale i k tomu, aby založili rodinu. Nejlepší výchova k rodičovství a partnerským vztahům přichází opět od nejmoudřejšího Rádce a Stvořitele. Taková rodina nezná prázdnotu, ale má úkol pro každého. Pečuje nejen o své děti, ale i o své rodiče. Prarodiče pomáhají svým dětem a milují své vnuky. Spokojená rodina vytváří spokojenou obec nebo město, spokojení občané vychovávají zdravou a zodpovědnou generaci. Zdravé rodiny tvoří silný stát, kterému vládnou moudří vládcové a spravedlivé vlády. Takové státy nevedou kruté a dobyvačné války. Může to znít jako utopie, ale zlo, které společně vnímáme, nevládne proto, že by nás Bůh opustil, ale proto, že člověk i náš národ opustil Boha. Bůh nám dal ve své velké lásce svobodnou vůli, abychom se rozhodli, kdo je naším nejdražším Otcem, kterého milujeme, posloucháme a učíme se z Jeho moudrosti. Ten, kdo ztratil bázeň před Hospodinem, ztratil moudrost a uvěřil lži, že jen silnější přežívá a má právo na život. Podle toho také naše životy a společnost vypadají. Kdo v člověku nevidí Boží stvoření, ale pouze nejvyšší vývojový článek lido-

opů, je na nejlepší cestě, aby se řídil zvířecími pudy.

Pokud připouštíte, že Bůh může existovat, ale trápí vás, že Bohu nerozumíte, vězte, že Boha trápí mnohem víc, že mu nedůvěřujete. Je čas, aby si každý ujasnil svůj osobní vztah k Bohu.

- ***Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.*** *((Řím. 1:19-20)*

Závěrem od nás přijměte děkovné pozdravy. Pokud budete mít v srdci touhu si pohovořit o dětech nebo o biblickém křesťanství, napište nám. Dobře informovaný člověk snadněji prohlédne skrze nové náboženské směry, které se u nás šíří. Rádi bychom vám dali k dispozici **ČASOPIS ZÁPAS O DUŠI**, který slouží nejen studentům, ale lidem všech vyznání, i nevěřícím, k tomu, aby se dozvěděli, kdo náš Stvořitel, Bůh Otec je a jaké má s námi plány. Časopis nabízíme každému bez finančních závazků. Společné modlitby vašich dětí jsou s vámi a naše nejvroucnější touha je, abychom se jednoho dne mohli sejít na rodičovské konferenci, podobně jako se scházejí vaše děti na studentském pobytu. Máte zájem? Napište nám.

Rodiče mohou dát lásku dětem.
Jenom Bůh může dát
lásku dospělým.

POŽEHNÁNÍ

V neděli 20. srpna 1995 odjelo z České republiky 125 a ze Slovenska 50 osob do Soulu v Jižní Koreji, aby se staly účastníky "Mezinárodní svaté svatby". Mladí příznivci Církve sjednocení, celkem 360 tisíc párů z celého světa, přijali Požehnání během hromadné svatby, která se konala za účasti zakladatele a mesiáše této náboženské společnosti Sun Myung Moona ve dnech 24. a 25. srpna na olympijském stadionu v Soulu. Satelitním přenosem se svatební shromáždění přenášelo do mnoha míst a měst.

Příslušníci Církve sjednocení, Hnutí sjednocení a stovek s nimi spojených organizací (např. Federace žen za mír ve světě, Sdružení pro nové ekumenické bádání, studentská organizace CARP, Akademie profesorů za světový mír apod.), známější jako moonisté, přijímají od "Pravých Rodičů" Sun Myung Moona a Hak Ja Han Moonové Požehnání, které má pro ně platnost svatebního obřadu pro život i po smrti. Typickým rysem těchto obřadů pro tisíce párů najednou je skutečnost, že partneři, kteří obvykle pocházejí z jiné rasy, kontinentu či aspoň z jiného národa, se poznají teprve při obřadu. Byli totiž vybráni jeden pro druhého samotným mesiášem Sun Myung Moonem podle jejich fotografií a po testech vzorků krve, které byly do Soulu zaslány již dříve.

Proč tito mladí a většinou velmi inteligentní lidé podstupují tento obřad? Jedním ze základů víry moonistů je, že tímto Požehnáním získávají "schopnost mít opravdovou rodinu". Svatební Požehnání, přijaté z rukou "Pravých Rodičů" Sun Myung Moona a jeho manželky Hak Ja Han Moonové chápou jako důležitý krok ve svém duchovním růstu. Moon a jeho organizace je pro ně nepochybnou autoritou. Psychická závislost na organizaci je u těchto mladých lidí tak velká, že neúčast na svatebním aktu by v této uzavřené společnosti byla pokořující.

Svatebním aktem na sebe mladí lidé berou závazek sloužit zhruba tři roky v organizaci kdekoliv na světě. Tím, že nemohou se svým partnerem žít, naplňují požadavek "obnovení", kterým jsou vázáni na své cestě k "dokonalosti". Během těchto tří let také splácejí dluh, který na sebe účastí na tomto Požehnání a cestou na ně berou.

Po této přibližně tříleté službě je povinností manželky následovat manžela do země jeho původu. Tehdy jsou již tito mladí lidé naprosto svázáni s organizací, a tak se dívky ocitají většinou v naprosto odlišném kulturním prostředí a bez reálných možností spojení s domovem. Vazba na "Pravé Rodiče" je absolutní stejně jako odcizení jejich původní rodině či vlasti.

Většina rodičů mladých lidí, kteří z centra Církve sjednocení v Žerotínově ulici na pražském Žižkově odjížděli do Koreje nebo kteří přijmuli Požehnání v Praze, neví, co jejich děti čeká v nejbližších dnech a letech. Tyto děti se budou podílet na budování "ideálního světa a společnosti" tím, že budou bezplatně pracovat v některém z mnoha moonistických podniků či jiným způsobem získávat pro svou organizaci prostředky. Budou také získávat pro "Pravé Rodiče" další oddané následovníky.

Semináře Církve sjednocení, na něž jsou do Studijních center zváni noví mladí lidé, jsou uzavírány výzvou: "*Nyní je čas veliké naděje i odpovědnosti. Objevme společně "Pravé Rodiče" obnovme sami sebe a pomozme uskutečnit svět, po kterém jak Bůh, tak i člověk toužili už od samého počátku.*" Otázkou zůstává, zda mladí lidé, stojící při svatebním obřadu čelem k manželům Moonovým, prožívají skutečně to, po čem původně toužili, a zda svět, který pětasedmdesátiletý Sun Myung Moon takto vytváří, je tou nejlepší budoucností lidstva.

PhDr. Zdeněk Vojtíšek,
Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů.

JAK SE VYHNOUT NEBEZPEČÍ?

Profesionální lháři jsou podvodníci. Jejich největším kladem je vzhled a herecké schopnosti. Většina poškozených tvrdí, že jim důvěřovali, poněvadž "vypadali tak slušně". Úspěšní podvodníci dělají vždycky dojem slušných lidí. Vyzařuje z nich "lidskost", která jim umožní obejít obranný systém jejich oběti. Většinou umí dobře mluvit, ale nepůsobí dojmem úlisnosti. Ta by je prozradila. Podvodník odhadne svůj typ, dohodne se, sebere peníze a zmizí. Náboroví pracovníci kultů používají v podstatě stejných triků, jenže nezmizí. Skoro všichni byli kdysi ve stejné situaci, jako je teď předmět jejich zájmu. Věří, že činnost, kterou provozují, je prospěšná. Jde jim však o něco daleko cennějšího než peníze. Chtějí duši! Peníze ovšem seberou nakonec také. Ale neutečou jako obyčejní zloději. Vezmou postiženého sebou. A nejen to, nutí ho pak dělat totéž jiným.

Ať jsme ochotni si to přiznat, nebo ne, nikdo není vůči psychické manipulaci imunní. Šťastný chce být každý. Lásku a pozornost potřebuje každý. Všichni hledáme v životě něco lepšího: moudrost, vědění, peníze, společenské postavení, smysl, zdraví. Náboroví pracovníci kultů využívají právě těchto základních tužeb. Je důležité si uvědomit, že lidé nevstupují do těchto organizací o své vůli. Sekta si je přitáhne sama.

Základní postupy náboru

Jak se dá poznat, že se nás někdo snaží naverbovat? Nejlepší je identifikovat okamžitě příslušné metody. Existují tři základní: buď se na nás obrátí známý nebo příbuzný, který už členem kultu je, nebo nás osloví a spřátelí se cizí osoba (často člen kultu opačného pohlaví), nebo to bývá u příležitosti nějakého kultem organizovaného podniku - přednáška, symposium nebo film.

Velice často ani netušíme, že jde o nábor. Známý nebo příbuzný se dobral nějakých zvláštních poznatků a zkušeností a chce nám je sdělit. Touží vědět, co si o tom myslíme, předstírá, že potřebuje naši pomoc; jeho skutečný záměr však je dostat nás na školení. Je-li náborář neznámá osoba, máme většinou dojem, že jsme získali dobrého přítele.

Průzkum u současných i bývalých členů kultu prokázal, že většina těchto lidí navázala kontakt v kritickém období života. Stres bývá často důsledkem nějaké významné, ale nevítané změny: přestěhujeme se do jiného města, nastoupíme do nového zaměstnání, přerušíme vztah, dostaneme se do finančních potíží, přijdeme o někoho, koho máme rádi. V takových situacích jsou obranné mechanismy přetížené, nebo oslabené. Kdo nedokáže identifikovat destruktivní kult a vyhnout se mu, stane se snadno jeho kořistí.

Uvědomme si, že nejde o pouhý "nábor". Jde spíše o situace, do kterých jedni dostávají druhé. Obchodníka ohrožuje konkurence a v kritické situaci se mu kolega zmíní o neuvěřitelných výhodách, které ho čekají, zúčastní-li se "kurzu". Univerzitní student má potíže při zkouškách, hledá porozumění a narazí na profesionální náborářе, nebo jde na přednášku sekty na nějaké běžné společenské téma. Žena z domácnosti pociťuje nutnost nějaké aktivity a podle příkladu své známé vstoupí do pyramidové společnosti prodávající potřeby pro domácnost. Středoškoláka zlákají kamarádi k účasti na satanských rituálech.

Někdy se počáteční kontakt s kultem uskuteční na neosobní rovině. Lidé začnou tím, že si koupí knihu kultu, kterou televize inzeruje jako bestseller. Jindy dostanou poštou pozvánku na zdánlivě neškodné "studium bible". Někdo odpoví na inzerát. Jiný je naverbován, když nastoupí zaměstnání v podniku, který patří kultu.

Ať je začátek jakýkoli, nakonec vždycky dojde k osobnímu setkání. Náborový pracovník si svou oběť důkladně prověří - zjistí, v co doufá, o čem sní, čeho se bojí, jaké má vztahy, zaměstnání, zájmy. Čím víc se doví, tím snazší je pak manipulace. Postupné začleňování do skupiny vyžaduje zvláštní strategii. Využívá se přemrštěné chvály a lichocení, předvádějí se jiní členové skupiny s podobnými zájmy a z podobného prostředí, cílevědomě se lže a na otázky se odpovídá úhybnými manévry.

Dnes lze získat do zhoubných kultů prakticky každého. V sedmdesátých a osmdesátých letech to byli převážně studenti, ale už koncem osmdesátých let padli kultům za oběť lidé všech věkových kategorií. Podlehnout mohou i starší osoby. Těm se ovšem nepřidělují úkoly jako mladým nebo lidem středního věku. Staří se verbují hlavně kvůli úsporám nebo vystupování na veřejnosti. Mnoho osob středního věku pro odborné znalosti, které jsou výhodné při zakládání nebo vedení pod-

niků. Mladí představují dělné kádry. Mohou spát méně, jíst méně a pracovat více.

Přestože jsou hlavním cílem náboru stále ještě bělošské střední vrstvy, některé skupiny teď aktivně vyhledávají černochy, Hispánce a Asiaty. Z jejich komunit si vybírají jednotlivce a ti pro ně sestavují programy jak získat ostatní. Velké kulty například už zahájily indoktrinační programy ve španělštině. Jiným takovým cílem se stali Evropané, kteří v Americe pracují, nebo sem přijeli na návštěvu. Po několikaletém školení (obvykle s prošlým vízem) jsou posíláni zpět, aby prováděli nábor doma.

Je pozoruhodné, že kulty většinou nemají zájem o jedince, kteří by pro ně byli břemenem, jako například lidé trpící emocionálními či psychickými poruchami. Stojí pouze o takové členy, kteří vydrží strohé podmínky života v komunitě. Ukáže-li se, že byl naverbován narkoman, řeknou mu, že musí buď s drogami přestat, nebo odejít. Podle mých zkušeností se v kultech téměř nevyskytují lidé nějak postižení, protože starat se o ně by vyžadovalo čas, peníze a námahu.

Život v komunitě: iluze a zneužívání

Vstoupí-li člověk do zhoubného kultu, prvních několik týdnů či měsíců je pro něj radostným obdobím. Zachází se s ním jako se vzácným kořením. Každý se na něj dívá s velkou úctou jako na někoho jedinečného a mimořádného. Nový člen však netuší, co ho zakrátko čeká.

I když většina členů kultu tvrdí, že jsou "šťastnější než kdykoli předtím", skutečnost je bohužel jiná. Žít v destruktivním kultu znamená převážně oběť a utrpení. Lidé, kteří tu existují, sice vědí, co znamená žít v totalitním státě, ale na svůj totalitní svět se nejsou schopni objektivně podívat. Je to svět fantazie vytvořený skupinou.

Členové kultu tráví veškerý čas buď získáváním dalších lidí, nebo pouličními sbírkami a propagací. Plně angažovaní věnují organizaci velké sumy peněz a movitý majetek, někdy všecko, co mají. Za to se jim slibuje péče a porozumění do konce života. Tak se stává člověk absolutně závislým na skupině - v jídle, ošacení, bydlení, při ošetřování v nemoci. V mnoha skupinách je tohle řešeno naprosto nedostatečně. Zdravotnická opatření neexistují. Lidem se dává najevo, že příčinou jejich nemoci je nějaká osobní nebo duchovní slabost a že stačí činit pokání a pracovat usilovněji a potíže zmizí.

Málokteré kulty platí svým stoupencům zdravotní pojištění, takže když někdo z nich kriticky onemocní, pošlou ho jako nemajetného do nemocnice nebo na státní kliniku. Lidé, kteří pro ně oddaně pracovali celá léta a často vydělali skupině statisíce dolarů, se dovědí, že skupina si nemůže dovolit platit za ně lékařské ošetření, a je jim doporučeno, aby odešli a nevraceli se, dokud se neuzdraví. Osobě, která potřebuje nákladné léčení se sdělí, aby se obrátila na svou rodinu, ta že jí to zaplatí. Pokud k tomu rodina není ochotna, je pacient odvezen do nemocnice a opuštěn. Tato fakta znám z vlastní zkušenosti a z výpovědí bývalých členů kultu.

Některé kulty doporučují léčení vírou jako jediný druh lékařské pomoci. Výsledkem bývá utrpení a někdy i smrt. Postižený se doví, že jeho nemoc má "duchovní" příčinu a je obviněn, že se dostatečně nevěnoval kultu. Některé sekty upozorňují své členy, že jít

k lékaři je důkazem nedostatku víry, a dokonce jim vyhrožují exkomunikací.

Vedle zanedbávání lékařské péče existuje zneužívání dětí. Následkem angažovanosti rodičů ve zhoubném kultu mnoho dětí zemřelo, nebo bylo poznamenáno na celý život. Veřejnost zapomněla, že v Jonestownu bylo zavražděno téměř tři sta dětí. Tyto děti neměly na vybranou - musely vypít jedovatou limonádu. Veřejnost také neví, že řada těchto dětí byla v péči státu Kalifornie a že je členové sekty People's Temple adoptovali, aby si zvýšili příjem a aby děti využili jako levné pracovní síly.

Některé skupiny neváhají děti bít nebo dokonce mučit, aby je donutily k poslušnosti. V Jonestownu byly děti vsazovány v noci do tmavých jam, v nichž byli údajně hadi a dospělí jim nad hlavou mávali lany, aby je zastrašili. I když je Jonestown extrémní případ, některé skupiny bijí děti rákoskami a holemi, a to mnohdy celé hodiny a po celém těle. Některé skupiny zneužívají děti sexuálně. Protože děti často chybějí ve škole a společnosti se vyhýbají, nikdo se o těchto zlořádech nedoví.

Děti jsou často vychovávány společně a rodiče smějí navštívit jen málokdy. Vštěpuje se jim, že před rodiči musí dávat přednost vedoucímu sekty nebo skupině jako celku. Čas na hraní je omezen nebo vůbec vyloučen. Pokud se dětem dostává vůbec nějakého vzdělání, je nedostatečné a méněcenné. Podobně jako jejich rodičům i jim se říká, že svět je nepřátelský a zlý a že skutečnosti porozumí pouze na základě doktríny kultu. Ačkoli by se měly pokládat za budoucnost skupiny, považují se obvykle za překážku v plnění daných úkolů.

Psychická manipulace kultů postihuje nejenom miliony členů, jejich děti, přátele a příbuzné, ale i celou společnost. Kulty připravují národ o jeho největší bohatství: o bystré, nadšené, cílevědomé lidi, kteří by jinak mohli prokázat světu obrovské služby. Mnoho bývalých členů, které znám, se stalo lékaři, učiteli, právníky, vynálezci, umělci. Lze si představit, co by lidé závislí na kultech dokázali, kdyby mohli svobodně rozvíjet Bohem daný talent a schopnosti. Kdyby věnovali svoji energii na řešení různých problémů místo na podrývání amerických svobod pokřivenými totalitními představami.

Zatím destruktivní kulty stále rostou, získávají čím dál víc členů a vlivu a beztrestně zotročují člověka. Je paradoxní, že Spojené státy, země, která si tradičně pěstuje a chrání svou svobodu, vynakládá víc na ochranu občana před nepřiměřenými cenami ojetých automobilů než před organizacemi, které programově ochromují jeho schopnost jednat samostatně. Dokud zákon neuzná existenci moderních metod psychické manipulace a nestanoví praktické směrnice pro postih takovéto činnosti, lidé se budou muset chránit sami.

Pravděpodobně nejdůležitější poznatek, který si v souvislosti se zhoubnými kulty musíme uvědomit, je, že nikdo není imunní. Pro svou ochranu můžeme učinit především to, že se důkladně informujeme o způsobech, jakými zhoubné kulty pracují, a pokud se setkáme s nějakou skupinou, která má o nás zájem, budeme ve střehu. Přátelé a příbuzní osob, které mají tendenci se angažovat v nějaké sektě, nebo procházejí kritickým životním obdobím, by si měli všímat náhlých osobnostních změn u těchto lidí. Existuje-li podezření, že někdo, koho zná-

me, se dostává do velké zhoubné kultovní organizace, je třeba jednat rychle a vyhledat přiměřenou pomoc. Většinu zdravotních potíží lze léčit úspěšněji, když se na ně přijde včas, a totéž platí i pro psychickou manipulaci a závislost.

*Steven Hassan, **Jak čelit psychické manipulaci zhoubných kultů***
Nakladatelství Tomáše Janečka, Svatopluka Čecha 97, 61200 Brno

ZÁKON, TREST SMRTI A SOUČASNOST

Růst zločinnosti, narkomanie, pornografie, prostituce a dalších mravně záporných jevů je puncem současnosti, zejména v zemích, které se nacházejí v tzv. "přechodném období". To bývá obvykle spjato s určitou periodou legislativního vakua, kdy mnohé staré zákony "již" neplatí a nové "ještě" nebyly přijaty. Ideální klima pro bujení mravní rakoviny. Jenže tento "přechodný" stav trvá již příliš dlouho a zdá se, že ještě zdaleka nedosáhl svého mrtvého bodu, tedy bodu naděje, že by mohlo svítat na lepší, morálnější zítřky. Ba právě naopak, intenzita mravního úpadku bezmezně stoupá, jako by nemělo hranic. Zdá se, že na přijetí kýžených zákonů čeká našinec marně. Termín "přechodné období" je útěchou v jinak zoufalé situaci a symbolem nadějné budoucnosti. Lidé ale často zapomínají, že přecházet lze i od jedné formy diktatury přes nutný chaos, především legislativní, k jiné formě diktatury. Historie nám takových sestupných přechodů nabízí bezesporu více než vzestupných. Jakou roli v této situaci hraje trest smrti a jaké by měly být zákony, aby se onomu chaosu v dostatečné míře zabránilo? Lze trest smrti morálně a biblicky obhájit?

Podle současné humanistické "etiky" je trest smrti porušením základního lidského práva - práva na život. I vrah je přece člověk. To je pro humanisty jeden z hlavních argumentů. Titíž humanisté přitom cynicky a lhostejně opomíjejí totéž základní lidské právo pro nenarozeného člověka a je pravděpodobné, že je začnou upírat i těm, kdo podle jejich definice nebudou schopni "kvalitního života". Ano, rozpolcenost mysli je humanismu docela vlastní. Tito "nekompromisní" zastánci práva člověka na život tedy využívají líbivých hesel spíše k popularizaci své vlastní osoby anebo jako formu volební kampaně. Vidíme, že etika jednotlivců i společnosti vůbec nemusí souhlasit se skutečnou morálkou, což je v dnešní době vlastně pravidlem. Současné chápání demokracie dovoluje vrahům na objednávku i těm, kteří vrahy najímají, vyřešit chladnokrevně jakýkoliv problém. Čistě, rychle a beze svědků. Strach tiskne hrdlo obětí, které nemají ochranu.

Vznešený cíl by měl být spojen s co možná největší mírou důslednosti. Chceme-li na jedné straně zachovat právo vraha-člověka na život, jak se vypořádáme s tímtéž upřeným právem u člověka-oběti? Kde je její právo na život? Navíc, kde je ochrana společnosti před recidivou vrahů, když doživotní trest bývá díky "dobrému chování" nebo amnestii zmírněn na pár let?

Není možné popírat, že současný právní řád neposkytuje občanům žádnou záruku, že se i mnohonásobní vrahové nedostanou znovu na svobodu a že nespáchají vraždu další. Hrůzné ovoce krátkozraké amnestie nedávné minulosti sklízíme ještě dnes. Četné případy více než dvacetinásobné reci-

divy jsou výsměchem spravedlnosti. To mimo jiné svědčí o naprosté nezpůsobilosti naturalistické psychologie, které díky jejím nekompetentním studiím o resocializaci (návratu člověka do společnosti) vděčíme za řadu opakovaných kriminálních činů. Za takového stavu, kdy platí situační etika a naturalistická věda, se člověk nemůže nad daným legislativním vzduchoprázdnem nijak podivovat. Zpřísnění zákona, právních norem ve všech ohledech je tedy více než nutné. Ale jaká platforma by byla při odstraňování současného právního chaosu nejúčinnější? Naturalistickou vědu použít nelze, protože v jejím rámci platí absolutní pravidlo - co jest, to je správné. Snad přirozený mravní zákon? Jistě, ten vlastníme všichni bez výjimky, více či méně se na něm shoduje většina společnosti. My jej však musíme definovat. A k jeho definici nemůžeme použít názoru společnosti nebo vládnoucí elity, protože ty se s časem mění, ale hlavně - jsou v podstatě amorální, neboť vycházejí z člověka. Chceme-li vůbec vyslovit termín "morální zákon", má-li pojem "morálka" jako takový vůbec platit, musíme nutně odkazovat na absolutní instanci, na kterou se lze při definici morálky odvolávat. Pokusíme-li se ji definovat jako jednotlivci nebo společnost, vždy ztroskotáme. Má-li být morálka morálkou, musí být absolutní. Tím chci říci, že skutečná morálka je jenom morálka přesahující člověka, morálka od Boha, čili morálka biblická. Jiné není a používáme-li slovo "morálka" ve vedlejším významu, používáme je naprázdno. Jak se tedy k zákonu a trestu smrti vyjadřuje Bible?

Kdybychom v právním řádu uplatňovali biblickou etiku, věřím, že by soustava zákonů nečítala více než několik málo bodů. Platí zde totiž všeobecné pravidlo - čím více zákonů, tím méně spravedlnosti. V každém případě by v našem soudnictví muselo dojít k zásadním změnám, i personálním. Snad proto je tendence činit zákony děravé a nefunkční. Biblická platforma právního řádu je však jediné řešení současné krizové situace. A trest smrti? Bible je v tomto směru zcela jednoznačná. Trest smrti za hřích je institucí stanovenou samotným Bohem již v Edenu. Říci, že trest smrti je z křesťanského hlediska nepřípustný, protože nelze trestat smrtí člověka, který je obrazem Božím, není z biblického pohledu nijak opodstatněné. Hřích hraje v tomto smyslu zásadní roli. Trest smrti má sloužit právě pro ochranu obrazu Božího. Bible také rozlišuje (použitím rozdílných hebrejských termínů) mezi zabitím a vraždou. V desateru je míněno "nezavraždíš", ne "nezabiješ". Proto není pacifismus podle Bible vůbec na místě. Dále Bible hovoří specificky o trestu smrti za vraždu. Je to vlastně historicky nejstarší zmínka a argument pro trest smrti:

- *Za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolije krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím. (Genesis 9:5, 6)*

Právě to přikázal Bůh Noemu při jeho vstupu do změněného světa. Po celá staletí, až do doby moderního humanismu, byla tato pasáž chápána jako Boží ustanovení lidské vlády obecně, jako instituce, a trestu smrti konkrétně. Ospravedlnění trestu smrti tedy skýtá přinejmenším dvě linie argumentu:

1. Vrah člověka, lidské bytosti si zasluhuje trest smrti;
2. Takový čin (vražda) je nanejvýš

rouhavý a do nebe volající proto, že ničí samotný obraz Boží!

Když Bůh poskytl skrze Mojžíše zákon Izraeli, trest smrti byl přeformulován následujícím způsobem:

- *Za život vraha nepřijmete výkupné; jako svévolník je hoden smrti a musí zemřít. (4. Mojžíšova 35:31)*

Vše samozřejmě za předpokladu řádného soudu (viz verše 25-34). Právě to byla biblická platforma právního řádu dnes postkřesťanských západních zemí, ke kterým bychom se chtěli ekonomicky alespoň přiblížit. Navíc,

- *krev poskvrňuje zemi a země nemůže být zproštěna viny za krev, která byla na ni prolita, jinak než krví toho, kdo krev prolil (v. 33)*

Stát, země, která zákonem chrání vrahy a umožňuje recidivu, je poskvrněna a její společnost bude trpět. Řádně ustanovený a používaný trest smrti slouží jako zastrašovací prostředek pro ostatní, což potvrzuje nejenom statistika.

- *Kdo bude jednat opovážlivě (to, co zasluhuje trest smrti)... ten zemře. Všechen lid ať to slyší a bojí se a ať už nejedná opovážlivě. (5. Mojžíšova 17:12, 13)*

Navíc je zde skutečnost, že trest smrti zabraňuje vstupu vrahů do společnosti, kde by mohli znovu vraždit. Hovoří-li se o justičních omylech, pak nejde o "řádně" (kompetentně) používaný trest smrti, ale mnohdy spíše o zneužití trestu smrti k politickým cílům. Nezapomeňme však, že žijeme v mravně padlém stavu. A právě pro něj byl celý zákon, včetně trestu smrti, určen jako prostředek proti jinak hrozícímu chaosu, který nás dnes provází. Jistě, trest doživotí, kde by si vrah odpykával svůj přečin a svou prací alespoň částečně odčinil napáchané zlo, by byl za zvládnutelného stavu kriminality a v ideálním právním systému asi prospěšnější. Jednomu i druhému jsme však na hony vzdáleni. Zákony jsou neúčinné, policie bezbranná a vězeňský systém plní spíše protispolečenskou funkci.

Bůh, který stvořil člověka ke svému obrazu, posvětil trest smrti k ochraně života a zachování zbožnosti. Jeho původní stvoření bylo bezhříšné a nebylo stiženo smrtí. Hřích ale ničí všechno. Proto se bez Božích rad, jak v tomto hříšném stavu žít individuálně i společensky, neobejdeme. A budeme-li se chtít obejít, pak nás nečeká nic než útrapy, chaos a nová forma diktatury. Ale přijde den, kdy trestu smrti nebude třeba, protože již nebude více smrti ani hříchu (Zjevení 21:4, 27). Bůh obnoví stvoření a zformuje je zpět do jeho původní čistoty. Do té doby bychom však měli žít tak, aby dopad hříchu na svět a člověka byl co nejmenší.

- Pavel Bartoš -

JE BŮH?

Nedávno jsem slyšel svědectví jednoho černošského studenta z Prahy. Jeho čeština byla roztomilá a během svědectví mě zaujala jedna věta, která se přímo týká našeho vševědoucího českého národa. Benedikt věděl a jeho kamarád v Africe ho varoval: "*Do Čech nejezdi, tam ti poví, že Bůh neexistuje.*" Takovou máme pověst!

Lidé na mých přednáškách často namítnou, že Boha nemůžeme dokázat. Stačí se zeptat následující otázku: "***Kdybyste chtěli Boží existenci nebo neexistenci dokázat, jaké důkazy byste hledali nebo přijali za dostačující?***" Neumíte si představit, jak je taková odpověď zaskočí. Ještě nikdo

neodpověděl. Lidé požadují důkazy, ale nemají ani tu nejmenší představu o tom, co hledají a jaký důkaz by přijali. V těchto případech je vlastně veškerá logická diskuse nemožná, protože skeptici nejsou ochotni přijmout přímý ani nepřímý důkaz. Jejich problém není zapříčiněn logikou nebo intelektem, ty mají v naprostém pořádku. Jejich připravenost odmítnout jakýkoliv důkaz má pouze morální základ, i když se odvolávají výhradně na své vzdělání, které jim, jak se domnívají, zabraňuje uvažovat zjednodušeně. Ve většině případů jsou tito lidé přesvědčeni, že zvítězili, protože ať přijdete s jakýmkoliv důkazem, žádný pro ně nebude dostatečně přesvědčivý. Předem se rozhodli, a tomu se říká předpojatost. Nejzajímavější ovšem je, že z předpojatosti obviňují právě nás, kdo věří, nebo lépe řečeno vědí, že Bůh je, existuje a rozhodně nemlčí.

- *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděčni, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství.*
  (Římanům 1:19-22)

Bible říká, že kdo nevidí Boha ve stvoření, upadl v bláznovství. Jak se asi Bůh dívá na náš český národ, který je podle statistiky ze 60% ateistický?

Víte, jak a kde hledat důkaz o existenci Boha? Je to tak jednoduché. Potřebujeme nalézt pouze stopy inteligence. Když pochybovači Boží existence naleznou neuměle otesaný pazourek, už je to pro ně důkaz inteligence pravěkého lovce. Keplerovy zákony o oběhu planet, ač řádově nekonečněkrát složitější než ten nejumněji otesaný pazourek, už nejsou pro jejich sice inteligentní, ale předpojatostí zatvrzelé srdce dostatečným důkazem o inteligenci, která je stvořila a udržuje v chodu. Jen úžasný pořádek třeba v chemii nám dokazuje existenci Boha. Když Mendělejev tvořil periodickou tabulku prvků, mohl předpovědět chybějící, dosud neobjevené prvky díky tomu, že byly uspořádány v naprosto přesném systému. Byla to snad náhoda? Jsou snad genetické zákony výsledkem náhody? Do diskusí o složitosti vesmíru nebo vztahů uvnitř složitých hierarchických systémů a přesné vyváženosti zákonů mikro - makro i megasvěta, není třeba se pouštět, protože ty už jsou daleko za bodem mizícího zájmu a našeho chápání.

Podívejme se však na problém Boží existence trochu systematicky. Obyčejně se uvádějí čtyři základní důkazy Boží existence:

1. argument kosmologický (stvoření)
2. argument teleologický (záměru)
3. argument axiologický (mravní)
4. argument ontologický (bytí).

Nelekejte se jazykové odbornosti, budu používat náš chrám i tvrz, naši spanilou kněžnu češtinu:

1. Důvod, že Bůh je a nemlčí, vidíme nejprve ve stvoření

Protože pokud je zde vesmír a stvoření, potom musel být zapříčiněn něčím jiným než sám sebou. Příčina existence stvoření stojí vně stvoření. Zákon příčiny a následnosti říká, že každý konečný, ohraničený jev je zapříčiněn něčím zvnějšku, nikdy ne sám sebou. Tento důvod má dva stupně, které si musíme trochu prozkoumat.

První stupeň je, že vesmírné stvoření bylo od svého prvopočátku zapříčiněno. Vesmírné stvoření je omezeno už v tom, že mělo počátek, a že bylo zapříčiněno zvnějšku:

a. Vesmírné stvoření má počátek.
b. Cokoliv, co má počátek, muselo být zapříčiněno vnější existující příčinou. Neexistující nemůže být příčinou.
c. Vesmírné stvoření bylo tedy zapříčiněno někým jiným než samo sebou, a tou vnější příčinou je Bůh.

Mnoho lidí se snaží vyhnout tomuto logickému závěru a tvrdí, že vesmírné stvoření je věčné a nemá žádný počátek. Populární americký hvězdář Carl Sagan, průvodce televizními naučnými pořady, řekl: "*Vesmír je vše, co je, vše, co kdy bylo nebo kdy bude.*" Tohle se také ještě nedávno říkávalo o Leninovi, že žil, žije a bude žít. Jak odpovědět?

Vědecké důkazy pevně podporují myšlenku, že vesmír měl počátek, že tu prostě nebyl "odvždy". Zastánci ustálené teorie věčného vesmíru bez počátku musí věřit, a také to ve svých vědeckých pojednáních prohlašují, že vesmír produkuje bez ustání vodíkové atomy, které vznikají z ničeho. Je očividné, že víra v Boha je přijatelnější a logičtější než víra v samovznikající vodík. Dnes už většina vědců zastává teorii překotného Velkého třesku. Nezapomínejme, že je to stále jenom teorie, jen domněnka. Hlavní důkaz počátku vesmírného stvoření spočívá ve druhém termodynamickém zákonu, který říká, že práceschopná energie vesmíru se neustále zmenšuje. Jestliže se však zmenšuje, potom vesmír nemůže být věčný. Co se odvíjí, muselo být nataženo. Velký třesk, přes všechny pochybnosti, zůstává nejpřijímanější domněnkou o zrodu našeho vesmíru. Jestliže je pravdivá, potom žádný vědec nemůže, a také to přiznává, vysvětlit, co zapříčinilo tuto neuvěřitelnou explozi. Vědecké stopování minulosti končí v momentě stvoření, tam přestávají platit přírodní zákony.

Kromě vědeckého důkazu, že vesmírné stvoření mělo počátek, je zde ještě filozofický důvod. Čas totiž nemůže jít zpět do historie věčně. Nemůžeme si představit, že na úsečce mezi dvěma body je nekonečný počet bezrozměrných imaginárních bodů. Kdyby skutečně byly bezrozměrné, bylo by jich nekonečné množství a my bychom museli přes každý projít, potom bychom nikdy nemohli urazit jakoukoliv, i tu sebekratší vzdálenost. Vždy by byl před cílem další bod, který bychom museli minout. Podobně, kdyby vesmír neměl historický počátek, nikdy bychom nemohli v čase dosáhnout současnosti, protože bychom mohli vždy před dnešek předsunout ještě další moment. Protože však nežijeme v imaginárním abstraktním matematičnu, ale v konkrétním, skutečném vesmírném prostoru, pak vzdálenost, čas i hmota mají svůj rozměr a nejsou nekonečně malé. Nekonečné množství nekonečně malých nulových věcí je stále nic. Miliarda miliard nul je nula. A protože vesmír byl stvořen společně s počátkem času, mohl čas doběhnout až do dneška. Reálná současnost je důkazem počátku, tedy stvoření - zapříčinění vesmíru.

◆ ***Na počátku (času) stvořil Bůh (vnější příčina) nebe (prostor) a zemi (hmotu).*** *(Genesis 1:1)*

První verš Bible říká vše. Bůh, nezapříčiněná vnější příčina všeho, co je, stvořil současně čas, prostor a hmotu. Bůh není svázán časem, prostorem ani hmotou jako my. Bůh stojí vně svého trojjediného vesmírného stvoření.

Druhý stupeň je, že vesmírné stvoření potřebuje udržující příčinu v každém, i v tomto okamžiku, aby spojitě existovalo. Nemůže se samo udržovat v existenci. To, že stvoření existuje není jen důsledek jeho zapříčinění mocnou nezapříčiněnou věčnou Inteligencí, ale i toho, že každý příští moment jakékoliv sebenepatrnější existence, i neutrina v tom nejposlednějším atomu, je touž všemocnou, nezapříčiněnou, svébytnou, neměnnou, a tedy bezpodmínečnou Inteligencí po časových kvantech udržován a konzervován v bytí, ve své existenci. Něco, lépe řečeno Někdo, udržuje tento vesmír, ať už hmotný - viditelný, či duchovní - neviditelný, v existenci, aby všechno se vším, tedy i s námi, nezmizelo z existence, prostě abychom se "nevypařili".

◆ ***Neboť v Něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný;*** *jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze Něho (1. kreační stupeň) a pro Něho. On předchází všechno, všechno v Něm spočívá.. (2. konservační stupeň) (Koloským 1:16-17)*

Vesmírné stvoření potřebuje jak počáteční příčinu zrodu, tak i neustálou a spojitou udržující konzervační příčinu, to znamená oba stupně. A dobře už víme, že když se Bible dotkne vědy, tak má pravdu, ačkoliv není vědeckou knihou. Hmotnou a duchovní sféru stvoření nelze od sebe vzájemně oddělit. Nejzákladnější otázkou, kterou si filozofové lámou hlavu, je - *Proč je zde něco, když by tu také nemuselo nic být?* Směšná otázka, která by neexistovala, kdyby tu nic nebylo, protože by nebyli ani filozofové, kteří si jí mohou klást jen díky tomu, že tu jsou. Tak tedy, shrňme si, k čemu jsme došli:

1. Konečné, měnící se objekty existují. Například já. Musím existovat, abych mohl popřít, že existuji, takže jsem, i kdybych to popíral. Naše existence stojí mimo naši vůli.

2. Každý konečný, měnící se objekt musí být zapříčiněn něčím jiným. Jestliže je objekt konečný a mění se, potom nemůže existovat svébytně a nezávisle. Kdyby existoval nezávisle nebo bezpodmínečně, potom by existoval vždy, nemohl by být stvořen, a byl by neměnný - byl by opravdovým Bohem.

3. Nekonečná řada historických sestupných příčin je nesmyslná. Nemůžeme donekonečna odůvodňovat, že vznik tohoto konečného měnícího se objektu byl zapříčiněn jiným konečným měnícím se objektem a ten zase tamtím, a tak dále. Tuto logiku používají zastánci evoluční domněnky. Tato logika totiž nevysvětluje zhola nic, protože odkládá vysvětlení do historického, tedy časového nekonečna, které nemůže existovat. Proto ten, kdo odmítá existenci Boha, musí nakonec dojít k objektu, který by byl příčinou své existence, a současně, v témže momentu, by byl následkem této příčiny. Ale co není, se přece nemůže zapříčinit. Co neexistuje, nemůže způsobit svou vlastní existenci - to by byl úplný rozvod s rozumem. Vidíte, a přesto tomu věří šedesát procent našeho národa, který si navíc o sobě myslí, že patří mezi ty inteligenčně vyvinutější. A Bible konstatuje:

◆ ***Bloud si v srdci říká: "Bůh tu není."*** *(Žalmy 14:1)*

A dodává, že odtud pocházejí všechny lidské pikle.

4. Proto zde musí být prvotní nezapříčiněná příčina každého konečného měnícího se objektu, který existuje. A ta existuje bezpodmínečně. Je tak,

že je. A Bible jasně podtrhuje:

- *Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem." (Jan 8:58)*

Ježíš neřekl "byl jsem před Abrahamem", ale řekl "jsem před Abrahamem". Tohle není špatná gramatika, to je charakteristika bezpodmínečné svébytné nestvořené bytosti.

Podívejme se na několik veršů, které potvrzují druhý stupeň stvoření, konzervační spojité Boží působení na stvoření, aby nezmizelo z existence.

- *,Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme", jak to říkají i někteří z vašich básníků: ,Vždyť jsme jeho děti." (Sk 17:28)*

To, že jsme, je jen díky tomu, že nás Bůh drží pohromadě. Jsme spojeni Jeho silou. Nebo snad někdo z vás drží pohromadě atomy, z kterých je uděláno vaše tělo? O duchovních "atomech" už ani nemluvím. Kdo ty udržuje? Další verš:

- *Ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. (Skutky 7:25)*

Bůh není na nikom ani na ničem závislý, proto je bezpodmínečný, nestvořený, nekonečný, neměnný, nemůže se učit ani vzdělávat, nic mimo Jeho vůli není a nic bez Jeho vůle a moci spojitě, moment po momentu neexistuje.

- *My přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všecko, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všecko, i my jsme skrze něho. (1. Korintským 8:6)*

Tohle je přímo fascinující verš. Plán stvoření a udržování stvoření pochází od Otce a my jsme tu pro Něho! Ale vše, i my, bylo a je udržováno skrze Krista!

- *V tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. (Židům 1:2)*

Zde Otec skrze Krista stvořil i věky. Stvoření věků znamená jasně i jejich udržování. Nic nepovstalo (minulý čas) a nic není (tj. nic neexistuje v přítomném čase) než skrze Něho, skrze Jeho moc. Kdyby šel Bůh od toho, vše se zhroutí, protože nic kromě Něho není bezpodmínečné. Filozofie mrtvého boha je logický nesmysl a ve své podstatě morální zvrácenost.

Bůh existuje a nemlčí, jak nám dosvědčuje povaha Jeho vesmírného stvoření. Obě Boží akce, stvoření a udržování všeho, co jest, shrnul historicky i futuristicky Petr:

- *A budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." Těm, kdo toto tvrdí (zastáncům pozvolného vývoje - tedy evolucionistům), zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody (1. stupeň, počátek stvoření) a jsou před vodou chráněny (2. stupeň, udržování stvoření). Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země (zase 2. stupeň, udržování stvoření), dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (2. Petr 3:4-7)*

V tomto verši Bůh říká, že kdo věří v pozvolné evoluční pochody, kdo nevěří v potopu, v Boží stvoření a v udržování tohoto stvoření, ten je bezbožník jdoucí k záhubě. Kromě toho, celý svět drží pohromadě Jeho mocí, dokud nebude zničen ohněm.

- pst -

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

Stalo se to asi před dvanácti lety. Stál jsem a pozoroval studenty přicházející do posluchárny na mou první přednášku z teologie víry. Ten den jsem poprvé uviděl Tomáše. Na první pohled mne zaujal. Měl dlouhé světlé vlasy. Spadaly mu hluboko pod ramena. S chlapcem s dlouhými vlasy v posluchárně jsem se ještě nesetkal. Myslím, že to právě přicházelo do módy. Vím, že nezáleží na tom, co je na hlavě, ale co je v ní, nicméně v tu chvíli mne to překvapilo a trochu pohoršilo. Okamžitě jsem Tomáše zařadil mezi podivné lidi. Při hodinách teologie byl Tomáš jakýmsi místním ateistou. Neustále něco namítal proti existenci Boha. Pochybovačně se usmíval a výklad provázel posměšky. Celý semestr jsme spolu žili v relativním míru, ale přiznávám, že mi Tomáš šel na nervy.

Když po skončení přednášek přišel ke zkoušce, zeptal se trochu cynickým tónem: "Myslíte, že někdy najdu Boha?" Náhle jsem se rozhodl ho trochu šokovat: "Vůbec ne," řekl jsem s velkým důrazem. On odpověděl: "Ale já jsem si myslel, že to byl cíl vašich přednášek." Nechal jsem ho odejít pár kroků a pak jsem na něj zavolal: "Tomáši! Nemyslím, že ho někdy najdete, ale jsem si naprosto jist, že On najde vás!" Pokrčil trochu rameny a odešel z mé třídy i z mého života. Cítil jsem trochu zklamání, že neocenil mou odpověď, kterou jsem považoval za velice vtipnou.

Později jsem slyšel, že Tomáš promoval, a byl jsem za to náležitě vděčný. Pak přišla smutná zpráva, že má rakovinu. Dříve než jsem ho vyhledal, přišel sám. Vešel do mé pracovny. Jeho tělo bylo zle zpustošené. Dlouhé vlasy mu po chemoterapii vypadaly, ale oči měl jasné a hlas pevný.

"Tomáši, často na vás myslím. Slyšel jsem, že jste nemocný!" vyrazil jsem bez rozmyslu. "Ano, velmi nemocný, mám oboustrannou rakovinu plic. Je to otázka několika týdnů." "Mohl bych se vás na něco zeptat, Tomáši?" "Jistě, co byste chtěl vědět?" "Jaké to je, když je člověku čtyřiadvacet a umírá?" "Mohlo by to být horší." "Jak to?" "Horší by bylo být starý padesát let a nemít žádné hodnoty ani ideály, nebo si v padesáti myslet, že pití, ženy a peníze jsou v životě to hlavní. Ale hlavní důvod, proč jsem vás navštívil, je to, co jste mi řekl po zkoušce."

Tak vida, pamatoval si to, pomyslel jsem si. "Ptal jsem se vás, jestli si myslíte, že někdy vůbec najdu Boha. A vy jste řekl, že ne, což mě překvapilo. Pak jste řekl: On najde vás. Hodně jsem o tom přemýšlel, i když jsem Boha nijak zvlášť nehledal."

Zase jsem si pomyslel, aha, moje vtipná odpověď, přemýšlel o tom.

"Ale když mi vyoperovali nádor a řekli mi, že je zhoubný, začal jsem se Bohem vážně zabývat. A když se zhoubná choroba rozšířila do životně důležitých orgánů, začal jsem bušit na nebeskou bránu. Ale Bůh se neobjevil. Vlastně se vůbec nic nestalo. Snažil jsem se o něco, s obrovským úsilím a bez úspěchu? Jste z toho vyčerpaný a máte všeho až po krk. A pak toho necháte. A tak jsem se jednou ráno probudil, a místo toho, abych vyslal pár dalších proseb přes vysokou zeď k nějakému bohu, který tam může být a nemusí, prostě jsem to vzdal. Došel jsem k názoru, že mi nezáleží na Bohu, na posmrtném životě ani na něčem

podobném. Rozhodl jsem se, že čas, který mi ještě zbývá, strávím něčím užitečnějším. Přemýšlel jsem o vás a o vašich přednáškách a vzpomněl si na něco jiného, co jste říkal. Největším smutkem je prožít život bez lásky. Ale stejně smutné by bylo projít životem a opustit tento svět, aniž bychom těm, které jsme milovali, řekli, že je milujeme. A tak jsem začal tím nejtěžším. Svým tátou.

Když jsem k němu přišel, četl zrovna noviny. "Táto." "Copak," zeptal se a četl dál. "Táto, chtěl bych s tebou mluvit." "Dobrá, tak mluv." "Chci říct... je to opravdu důležité." Noviny zvolna klesly. "A co je to?" "Táto, mám tě rád. Chtěl jsem jen, abys to věděl."

Tomáš se na mě usmíval a se zřejmým uspokojením, jako kdyby v nitru cítil proud teplé utajené radosti, řekl: "Noviny spadly na zem. Pak otec udělal dvě věci, které jsem u něho nikdy nezažil. Plakal a objímal mne. Povídali jsme si celou noc, i když musel ráno do práce. Cítil jsem se dobře, byl jsem rád, že jsem blízko u otce, vidím jeho slzy a slyším ho říkat, že mě má rád. S matkou a s mladším bráchou to bylo snazší. Plakali jsme spolu, objímali jsme se a říkali si hezké věci. Litoval jsem jen jednoho, že jsem s tím tak dlouho otálel. Až ve stínu smrti jsem se začal svěřovat a otvírat lidem, ke kterým jsem měl ve skutečnosti tak blízko. Tak jsem jednoho dne změnil svůj postoj a Bůh byl tady. Když jsem ho usilovně prosil, nepřicházel. Připadá mi, že jsem byl tehdy jako krotitel, který drží před zvířetem obruč a říká: Jen pojď, proskoč. Tak jsem i já říkal Bohu: Přijď, máš na to tři dny. Bůh ale dělá věci svým způsobem a ve chvíli, kdy sám chce. Ale důležité bylo to, že byl tady. Našel mne. Měl jste pravdu. Našel mne, i když jsem ho já přestal hledat."

"Tomáši!" lapal jsem doslova po dechu. "Mám dojem, že říkáte něco důležitého a mnohem významnějšího, než si sám uvědomujete. Aspoň mně tím říkáte, že nejjistější cestou, jak nalézt Boha, je otevřít se lásce. Nedělat z Boha soukromé vlastnictví, řešitele problémů nebo okamžitou osobní potřebu. Víte, Jan to řekl takhle: ***Bůh je láska a kdo žije v lásce, zůstává v Bohu a On v něm.***

Tomáši, mohl bych vás požádat o laskavost? Víte, když jsem vás měl na přednáškách, dost jste se mě natrápil. Ale můžete mi to teď všechno vynahradit. Mohl byste přijít do mého nynějšího kurzu teologie víry a povědět jim to, co říkáte tady mně. Kdybych to řekl já, nebylo by to z poloviny tak účinné, jako když to povíte vy."

"Hmm... Dokázal jsem to říci vám, ale nevím, jestli to budu umět povědět celé třídě..."

"Přemýšlejte o tom, Tomáši, a až budete chtít, zatelefonujte mi..."

Za několik dní Tomáš zavolal. Řekl, že je připraven to říci před celou třídou a že to chce udělat pro Boha a pro mě. Tak jsme si domluvili datum. Ale už k tomu nedošlo. Měl jinou schůzku, mnohem důležitější než setkání se mnou a s mojí třídou. Jeho život samozřejmě smrtí nekončí, jen se proměnil. Tomáš vešel do života mnohem krásnějšího, než lidské oko kdy vidělo, lidské ucho kdy slyšelo a lidská mysl kdy vymyslela.

Než zemřel, ještě jsme spolu naposled mluvili. Řekl mi, že už to nebude moci v mé třídě říci. "Já vím Tomáši," odvětil jsem. "Řeknete jim to za mne? Řeknete to celému světu?" "Řeknu, Tomáši, řeknu to celému světu, jak

nejlépe budu umět." A tak vám všem, kteří jste si přečetli toto prosté svědectví o lásce, děkuji. A tobě, Tomáši, který jsi tam někde na sluncem ozářených pahorcích, ... řekl jsem jim to. Řekl jsem jim to, jak nejlépe jsem uměl.

Z rozhlasového pořadu
Na křesťanské vlně Plzně

LÉTA DOZRÁVÁNÍ

4-letý: *Můj tatínek dovede všechno!*
7-letý: *Můj tatínek ví všechno!*
8-letý: *Můj táta všechno neví!*
12-letý: *No co, přirozeně, táta také všemu nerozumí.*
14-letý: *Otec? Ten je beznadějně staromódní.*
19-letý: *Ten chlap je mimo, co od něj očekáváš?*
25-letý: *Možná, že o tom něco ví, ale zase ne tak moc.*
30-letý: *Musím zjistit, co si o tom myslí táta.*
35-letý: *Mějme trochu více trpělivosti; zeptáme se nejdříve taťky, co si o tom myslí.*
50-letý: *Co by tomu řekl tatínek?*
60-letý: *Tatínek měl přehled a rozuměl všemu!*
65-letý: *Kdybych si s ním mohl promluvit ještě jednou.*

MIMOŘÁDNÉ UPOZORNĚNÍ:

Počet čtenářů časopisu Zápas o duši utěšeně vzrůstá. Většina dostává časopis již několik let zdarma. Abychom mohli pokračovat dál stejným způsobem, je třeba, aby vzrostl počet dobrovolných dárců. Po zvýšení ceny papíru nás letos nemile překvapil růst poštovného z jedné koruny na 3,50 Kč. Naše výrobní a distribuční náklady se víc než zdvojnásobily, přestože nemáme žádné zaměstnance. Nechceme žádat o předplatné, protože mezi našimi čtenáři jsou mnozí, kteří musí obracet každou korunku. Snažíme se, aby výdaje byly minimální a dosah maximální. Děkujeme Pánu, že jsme měli vždy dostatek štědrých dárců, aby mohl časopis oslovit i nevěřící a vaše bližní. Prosíme, aby každý z vás podle svých možností zvážil situaci, abychom nemuseli počet výtisků redukovat.

◆ *Nikomu nebuďte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. (Římanům 13:8)*

Pokud ještě nemáte knihu "*Zápas o duši*", cestopis "*Nenasytí se oko viděním*" nebo knihu "*Genesis a úpadek národů*", objednejte si je u nás. Kde jinde můžete získat knihy za výrobní cenu?

Nezapomeňte obdarovat své milé a známé. Vám, kdo jste jmenované knihy v minulosti objednali a obdrželi, pokud jste tak ještě neučinili, prosíme o dobrovolný příspěvek na tiskový fond. S modlitbou přikládáme poštovní poukázku a předem děkujeme.
Daňové potvrzení o celkové výši vašeho daru za tento rok rozešleme začátkem příštího roku.

- Vaše redakce -

V Kristově církvi není malých a velkých úkolů - všechny jsou stejně malé, ale všechny jsou stejně potřebné. Tím, co je v Kristu velké, je Kristus sám.
-Křesťanské aforismy, Pavel Kosorin-

Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB
WORLD RADIO

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru
RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.
6 205, 12 025 a 15 540 kHz - v pásmu 49, 25 a 19 m.
VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC
15 520 a 17 790 kHz v pásmu 19 a 17 m.
Český rozhlas Plzeň připravujeme každou neděli od 7:00 do 9:00 (15 minut)
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**
TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství *A*-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**
Podávání novinových zásilek povoleno:
Jihomoravským řed. spojů v Brně č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.
Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.
Podávanie novinových zásielok povolené:
SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.